

tři
scény
plné
emocí

4/2021

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

 DJKT.

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Vážení diváci, milí předplatitelé,

už více než dva měsíce máme možnost pro Vás hrát a setkávat se na všech třech našich scénách. Možná odvážně věřím, že už to tak zůstane, že nás tentokrát probouzející se epidemie v takové míře, jako tomu bylo v loňské sezóně, neohrozí. Od října jsme spustili prodej předplatného, v němž Vám nabídneme představení od ledna do června.

Prodej abonmá na sezónu 2022/2023 bude spuštěn během nadcházejícího jara. A na co všechno se můžete těšit? V nabídce se objeví vše, o čem může divadelní fanoušek snít – hity světového repertoáru i tituly, které byly napsány přímo pro naše divadlo. Přijďte se s naší činohrou zasmát u světové premiéry komedie *Vánoce na poušti* nebo nahlédněte do světa plzeňského rodáka, malíře Gottfrieda Lindauera v inscenaci – *Lindauer? Pákehā!* Další novinka potěší příznivce opery, kteří se v červnu dočkají díla jedné z nejvýznamnějších současných českých skladatelek Sylvie Bodorové – *Quo vadis*. Soubor baletu se nechá inspirovat historickým příběhem zakázané lásky a přivede na jeviště v choreografii Dustina Kleina *Ferdinanda a Filipínu*. Ze světových hitů se v předplatném objeví například emotivní muzikál *Billy Elliot*, nestárnoucí francouzská komedie *Brouk v hlavě*, temperamentní klasický balet *Don Quijote*, muzikál *My Fair Lady* či Janáčkova *Věc Makropulos*. Je tedy na co se těšit a naše „poloviční“ abonmá je rozhodně atraktivní. A já jako nenapravitelný optimista věřím, že nám dáte svou důvěru a v hledišti se potkáme v hojném počtu. Pokud jste našimi abonenty již v minulosti byli, jistě jste si všimli, že v systému předplatného bylo provedeno několik změn. Jednou z nich je také snížení počtu jednotlivých skupin. O nutnosti sáhnout do struktury abonmá se mluvilo dlouho před mým nástupem. A přiznávám se, ani mně stejně jako mým předchůdcům se do těchto změn nechtělo. Ale když už nás koronavirová krize donutila prodej předplatného pro letošní rok přerušit, rozhodli jsme se tento nutný řez vykonat. Pevně věříme, že nám toto snížení umožní větší flexibilitu v přípravě hracích plánů, lépe koordinovat specifické možnosti jednotlivých souborů a pružněji reagovat na poptávku ze strany diváků. Výhody předplatného, jakými jsou nižší cena oproti běžnému prodeji a nabídky zvýhodněného vstupného na speciální akce DJKT, zůstávají samozřejmě zachovány.

Milí diváci, máme za sebou období, ve kterém jsme zkoušeli bez data premiéry a hráli pro prázdná hledišť. Ač naši umělci šli do všeho naplno, chyběla nám Vaše energie. Nebyli jsme prostě kompletní – chyběli jste nám Vy, naši diváci, prostě naše druhá polovina!

Martin Otava
ředitel DJKT

Miluju Vánoce! Můžu samozřejmě začít jmenovat všechny poetické stránky těchto svátků klidu a smíření: vůni cukroví, nostalgii starých českých pohádek a prastarých koled o lásce k Jezulátku, vsudypřítomné betlémy, třpytivé ozdoby a plamínky svíček... Ale upřímně – stejně mám na Vánocích ze všeho nejraději dárky. Nejsem snad hamižník nebo nenasyta, ale nemůžu si pomoci, hrozně rád něco dostávám.

Natěšeně rozbaluju, nechávám se překvapovat a pak si donekonečna prohlížím ty nové věci, které mi vstoupily do života. Už pomalu vyhlížím padesátku, ale jsem pořád stejně dětinský. Doufám, že jste mi alespoň trošku podobní a že dárky, které právě chystáme my pro Vás, budete rozbalovat stejně rozechvělí a že z nich budete mít radost.

Ten první snadno odvodíte od titulní strany. Můžete namítat, že jsme o muzikálu *Sunset Boulevard* mluvili jako o dárku pro Stánu Topinkovou Fořtovou k jejímu jubileu, ale jsem si jistý, že ten dechberoucí výkon, který v roli Normy Desmond, stárnoucí hvězdy stříbrného plátna, předvede, Vám způsobí neopakovatelný zážitek. A co je víc?

A pak tady pro Vás máme něco, co jsme Vám zatím nikdy nenabídlí. Druhý dárek se chystal už dlouhý čas. Popravdě na něm se svou pověstnou pečlivostí nejvíce pracoval dramaturg Pavel Bär. Více než dva roky bděl nad přípravou naší nové pýchy – dvojčeděčka plzeňských muzikálových hitů posledních let. A tak letos pod stromeček přichází hudební dárek NA MUZIKÁL DO PLZNĚ! Ať Vám příjemně zní. Uzavřeme tento rok a pak se rozběhneme do toho nového, plného dalších překvapení.

To nejdůležitější nakonec. Nesmím zapomenout na dárek, který jste dali Vy nám. Po přetěžkém období, které si nikdo z nás dřív nedokázal představit, jste se za námi vrátili. Chodíte se testovat, očkovat, necháváte si přeměřovat teplotu a představení trpělivě přechkáváte v respirátorech. Přesto neztrácíte dobrou náladu a naději, že se všechno brzy vrátí do normálních podmínek, dáváte nám najevo, že Vás naše představení baví, že Vás naše energie posiluje, zkrátka že se potřebujeme navzájem. Děkuji Vám za to, že s Vámi, i když zrovna nejsou Vánoce, na každém muzikálovém představení zažívám sváteční pocit.

Lumír Olšovský
šéf souboru muzikálu

Kontakty:

Ředitelství
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb,
předplatné a hromadné objednávky
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 185, 378 038 186
predplatne@djkt.eu

Denní pokladna
Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
Po–Pá: 10.00–18.00
tel. +420 378 038 190
vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladna
(hodinu před začátkem představení)
Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 128

Nové divadlo, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 059

Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace
Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT
vychází 4 x ročně
MK ČR E 14075
Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla, příspěvková organizace,
Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR
a Plzeňského kraje
IČ 00078051
Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.
Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň
Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková
Grafické zpracování: Michal Světlík
Foto: Irena Štěrbová, archiv DJKT (není-li uvedeno jinak),
foto Lumíra Olšovského Jan Tůma
Sazba: Miroslav Herejk
Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.
4/2021 vychází 18. listopadu 2021
Uzávěrka 25. října 2021. Změna programu vyhrazena.

DIVADELNÍ REVUE

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

OBSAH

2-3	Nově na repertoáru / opera Věc Makropulos
4-5	Premiéry / činohra Vánoce na poušti
6-7	Premiéry / balet Don Quijote
8-9	Premiéry / muzikál Sunset Boulevard
10-11	Premiéry / činohra Lindauer? Pákehā!
12-13	Premiéry / opera Česká mše vánoční
14-15	Premiéry / opera Alceste
16-17	Premiéry / činohra Čarodějky ze Salemu
18	Premiéry / činohra Chytrá horákyne
19	Český týden s činohrou
20-21	Maminka a režisér mají vždycky pravdu Rozhovor se Stanislavou Topinkovou Fořtovou
22	Každá cena samozřejmě potěší Rozhovor s Pavlem Pavlovským
23-26	Mozaika
28-29	Jubilea / Vzpomínáme

titulní strana
Stanislava Topinková Fořtová (Sunset Boulevard)
zadní strana
Tomáš Kořínek (Věc Makropulos)
foto Martina Root

VĚC MAKROPULOS

Leoš Janáček

Premiéra 16. října 2021 ve Velkém divadle

Hudební nastudování **Norbert Baxa**
Dirigent **Norbert Baxa / Jiří Štrunc**
Režie **Martin Otava**
Scéna **Daniel Dvořák**
Kostýmy **Dana Haklová**
Světelný design **Antonín Pflieger**
Videoprojekce **Petr Hloušek**
Dramaturgie **Zbyněk Brabec**
Sbormistr **Jakub Zicha**

„Plzeňská *Věc Makropulos* patří k nejlepším a nejvyrovnanějším místním operním inscenacím poslední dekády. Hudebně kvalitní, vizuálně dynamickou a celkově divácky přitažlivou inscenaci umocňuje mimořádně soustředěný výkon hlavní představitelky Ivany Veberové jako Emilie Marty.“

David Chaloupka, OPERA JOURNAL, 18. října 2021

„Inscenačně režisér Martin Otava respektuje Janáčkovu operu i dobu jejího vzniku. Pěvce vede podobně jako hudební nastudování k dramatičnosti celkového projevu a velkým, silným gestům. Herecké akce jsou přesvědčivě vypracovány a korespondují s hudbou.“

Gabriela Špalková, OPERA PLUS, 18. října 2021

Tři otázky pro režiséra inscenace Martina Otavu

K opeře *Věc Makropulos* si libreto napsal sám autor. Co je podle vás v opeře důležitější – libreto nebo hudba?

Na tohle není jednoduchá odpověď, a tak se k ní musím vyjádřit trochu zešíroka. My jsme nyní tlačeni kritikou, hudební vědou, k tomu, že pokud je libreto slabé, je slabá celá opera. Ale jsme v zajetí toho, že operní díla hodnotíme veristickým pohledem. To znamená, že očekáváme věrohodné libreto. Ale to je pohled 20. a 21. století a málokdo z nás přemýšlí, jaká kritéria měli komponisté jako Bellini nebo Donizetti. Otázkou je, co je správné a co bude správné za 100 let. Samozřejmě jsou dobrá i špatná libreta, například je spousta českých oper, které jsou mnohdy až nehratelné kvůli triviálnosti libreta. Tady člověk musí přiznat, že dobré libreto je základ. Ale neměli bychom do tohoto odsudku shrnout to, že pokud libreto není realistické, je automaticky špatné. Janáček měl to štěstí, že měl výbornou libretistku nebo že si libreto byl schopen napsat sám. Například u *Věci Makropulos* tvoří základ Čapkova předloha. Divadelní hra, o které byl Čapek původně přesvědčený, že text není vhodný pro operu. Naštěstí nakonec Janáčkoví kývnul a vznikla skvělá opera s výborným libretem.

Když někdo řekne Janáčkovu *Věc Makropulos* a požádá vás o komentář, co řeknete?

Věc Makropulos je moje nejoblíbenější opera od Janáčka. Janáček je velký filozof, který nám ve svých operách říká, že bychom měli přijmout život takový, jaký je. Že zestárnout a zemřít je přirozené. K *Věci Makropulos* mám ale vztah i přes svého dědečka, který v 8 letech vstoupil do kláštera na Starém Brně, kde hodiny sborového zpěvu vedl právě Janáček. O šestnáct let později, tedy když bylo dědečkovi 24 let, zpíval už jako sólista brněnské opery při světové premiéře *Věci Makropulos* postavu Barona Pruse.

Jaká bude vaše inscenace *Věci Makropulos*?

Janáčkovu hudbu plyne a najednou se zvrátí a jde úplně do jiného rytmu. Je to jako, když vystřelíte raketu. A pak se najednou zastaví a vrací se plynulost. Soustředil jsem se na tento pohyb. S výtvarníkem Danielem Dvořákem jsme se rozhodli, že scénu založíme na projekcích, které jsou odbavovány šesti stabilními projektory, třech velkých obrazovkách, v nichž jsou umístěny další projektory, a na použití kamery, která snímá obličej. Po technické stránce se jedná o nadmíru složitou inscenaci. Využili jsme scénu a nahrávky ve stylu 20. let, aby diváci měli pocit, že Emilia Marty opravdu přijíždí do Prahy na začátku století. Vše jsme nechali černobílé jako starý dokumentární film. Do toho ale vkládáme zajímavou škálu barev – každý sólista má kostým v jedné barvě. To dává starodávnosti najednou takový zajímavý barevný akcent.

Děkuji za rozhovor!

VÁNOCE NA POUŠTI

Petr Pýcha / Jaroslav Rudiš

Světová premiéra 17. prosince 2021
na Nové scéně

Režie **Natália Deáková**
Dramaturgie a úprava textu **Johana Němcová**
Scéna **Lukáš Kuchinka**
Kostýmy **Jana Smetanová**
Hudba **Ondřej Švandrlík**
Video **Lukáš Kellner (Sutnarka/Multilab)**
Světelný design **Jakub Sloup**
Zvuk **Aleš Haman a Jan Vlášek**

Olin **Martin Stránský**
Kenedy **Zdeněk Hruška**
Doktor **Jaroslav Matějka**
Tereza **Zuzana Ščerbová**
Matka Olina **Monika Švábová**
Artyk **Vladimír Pokorný**
Starej Kenedy **Pavel Pavlovský**
Gábina **Eliška Vocelová j. h.**
Fanoušek **Martin Chmelař**
Poslíček **David Kubát**
Zdravotní sestra **Veronika Brankov**

Zdeněk Hruška, Martin Stránský

Monika Švábová

Vladimír Pokorný, Zuzana Ščerbová

Zdeněk Hruška, Jaroslav Matějka, Martin Stránský, Vladimír Pokorný

DON QUIJOTE

Ludwig Minkus

Premiéra 13. listopadu 2021
ve Velkém divadle

Úprava libreta a režie **Jiří Pokorný**
Choreografie **Jiří Pokorný** podle **M. Petipy** a **A. Gorského**,
Nelly Danko podle **B. Bregvadzeho**
Hudební aranžmá **John Lanchbery**
Hudební nastudování **Norbert Baxa**
Dirigent **Norbert Baxa** / **Josef Kurfiřt**
Scéna **Daniel Dvořák**
Kostýmy **Dana Haklová**
Světelný design **Antonín Pflieger**
Baletní mistři **Zuzana Hradilová, Markéta Pospíšilová**

Don Quijote **Grzegorz Motoniewicz**
Sancho Panza **Mischa Alexander Hall** / **Richard Ševčík**
Lorenzo **Petr Stopka**
Kitri **Mami Hagihara** / **Jarmila Hruškociová** / **Shiori Nirasawa**
Basil **Karel Audy** / **Gaëtan Pires** / **Richard Ševčík**
Camacho **Miroslav Hradil**
Espada **Karel Audy** / **Justin Rimke** / **Vittorio Borio** / **Joshua Lee**
Mercedes **Sara Aurora Antikainen** / **Afroditi Vasilakopoulou**
Květinářky **Abigail Jayne Baker** / **Kristýna Miškolciová**, **Victoria Svetlana Roemer** / **Kristina Kodedová**
Dryáda **Lydia Frances Baker** / **Mami Hagihara** / **Gaia Ponzio** / **Afroditi Vasilakopoulou**
Amor **Shiori Nirasawa** / **Victoria Svetlana Roemer**
Cikán **Joshua Lee** / **Mátyás Szilveszter Sántha**
Cikánka **Holly Saw** / **Andronika Tarkošová**
Krčmář **Jiří Žalud**
Krčmářka **Corinne Cox** / **Sara Aurora Antikainen**

Don Quijote patří zcela jistě mezi klenoty klasického baletu a pro tanečníky je prestižní záležitostí. Hlavním motivem pro choreografa a tanečníka je stále přítomné inspirační souznění, kde se mísí kombinace charakterového vkladu, touha po vzrůstající technické vytrženosti, čerpání stylové zkušenosti a neustálé nacházení vlastní identity při vytváření dané role. V hlavní roli Basila je toto spojení víc než důležité. Štěstím osudu a pozitivní konstelací máme možnost zažít v našem baletním souboru velké potěšení, že v této roli spatříme Richarda Ševčíka, Karla Audyho a Gaëтана Pirese. Se všemi chlapci

Grzegorz Motoniewicz, Mami Hagihara
foto Martina Root

pociťujeme výjimečnost představení a ohromnou radost v úctě a zároveň s velkým respektem. S Richardem si užíváme neutuchající výbušnou energii, s Karlem vnitřní pulsující eleganci s tajemstvím a s Gaëtanem bezprostřednost s rychlým větrem v zádech a přirozenou muzikalností. Myslím si, že všichni cítíme tyto aspekty společným dechem, prohlubujeme je a snažíme se je skloubit tak, aby se dotkly jich samotných, a následně se přenesly na naše diváky, kterých se už se nemůžeme dočkat.

Jiří Pokorný

Taneční závazek jménem Basil

Na podzim se po dvaadvaceti letech vrací na scénu Velkého divadla klasický balet inspirovaný slavným Cervantesovým románem. O baletu *Don Quijote* a hlavně o roli chudého lazebníka Basila, který spolu s krásnou Kitri představuje ústřední dvojici inscenace, jsme si povídali se sólisty baletu Richardem Ševčíkem a Karlem Audym, přičemž pro jednoho z tanečníků se jedná o vysněnou roli, se kterou se setkává poprvé, pro druhého je to již několikáté nastudování stejného titulu.

V baletním světě je známo, že *Don Quijote* je po *Labutím jezeře* druhým nejoblíbenějším baletem, a říká se, že soubor, který ho zvládne zatančit, zvládne zatančit vše. Jak vnímáte *Dona Quijota* vy?

Richard: Balet *Don Quijote* bych označil jako velmi temperamentní dílo, které skvěle doplní repertoár našeho souboru a vytvoří tak hodnotný protipól lyrickému *Labutímu jezeru* či orientálnímu *Korzárovi*. Musím přiznat, že je to můj nejoblíbenější balet, dokonce vysněný titul. Moc se na něj těším a rozhodně ho nevnímám jako „zastaralou klasiku“. Klasický balet je nadčasový, vždy ale záleží na zpracování, úpravě a finálním vyznění.

Karel: Myslím, že *Don Quijote* rozhodně patří do repertoáru DJKT, je to titul, který si vždy najde své diváky. Dá se říci, že notoricky známý příběh, líbivá hudba a všudypřítomný temperament z něj činí divácky lehce zapamatovatelnou a velmi oblíbenou inscenaci. Bývá sice považován za „prubírský kámen“ mnohého baletního tělesa, nicméně se domnívám, že v dnešní době už existují daleko náročnější tituly, jež prověří kvalitu souboru.

Postava Basila v sobě snoubí tanečně-technickou virtuozitu a komediálně temperamentní herectví. Je tento fakt pro vás výzvou?

Richard: Když to vezmu kolem a kolem, která z rolí není výzvou? Každá je něčím zvláštní, každá má svou obtížnost, i když u Basila je to asi extrémní, a každá je něčím zábavná a v něčem si s ní člověk může „pohrávat“. Kromě extrovertního herectví je stejně důležitý i niterný prožitek a obojí dohromady vytvoří hodnotnou taneční postavu.

Karel: Pro mne je každá role výzvou! S přibývajícím věkem a zkušenostmi zjišťuji, že jsem sice na jevišti sám za sebe, ale každá role vyžaduje určitou míru tanečního herectví. Role Basila stejně jako jakákoliv jiná zajímavá role přinutí člověka otevřít nová dvířka a využít na jevišti potenciál, který v sobě má, ale v běžném životě mu není tolik vlastní. Sám se snažím ctít charakter postavy, stejně tak i představu samotného choreografa. Co se týče taneční virtuozity, tam není pochyb, to je obrovská výzva, poněvadž klasický tanec sám o sobě je tou nejnáročnější taneční disciplínou!

Ideální představitel Basila, kromě již řečeného, musí být i prvotřídním partnerem. Náročné duety a zejména pak závěrečné pas de deux jsou prověrkou tanečně partnerské souhry. Máte nějaký zaručený recept, jak se s taneční partnerkou sehrát?

Richard: Můj recept zní – znát se dlouho, tančit společně dlouho a vědět o sobě vše do nejmenších detailů. Nic si nezatajovat. A to mám na mysli jak přednosti, tak i veškeré slabiny a hendikepy. Jen tak si můžeme vyjít vstříc,

Richard Ševčík, Karel Audy

jen tak si můžeme vzájemně vyhovět a jen tak mohu své taneční partnerce s čímkoliv pomoci. Na baletním sále se naladíme na stejnou vlnu a na jevišti si pak můžeme v klidu užít společný tanec.

Karel: Ve velkých světových souborech je běžné, že vznikají stabilní taneční páry a ty pak v podstatě společně protančí celou kariéru nebo alespoň její větší část. Osobně nejsem zastáncem tohoto trendu, naopak upřednostňuji změnu. Vyhovuje mi střídání tanečních partnerek, tanečník-partner je tak nucen být neustále ve střehu, stává se pozornější, vnímavější a nic ho nepřekvapí. Více partnerek pro mne znamená bystřejší mysl. Ze spolupráce se pak nestane rutina a ani „ponorka“ nemá šanci.

Oba kromě Basila studujete i další roli důležitou v ději tohoto humorného příběhu. Karel – Espadu, Richard – Sancho Panzu. Chápete tento protiúkol jako oddech, nebo naopak přítěž?

Richard: Přímou se nabízí podotknout, že to není poprvé, kdy kromě hlavní role studuji další výraznou roli v totožné inscenaci. Na jednu stranu si užívám ten fakt, že si můžu „odskočit“ od velkého závazku jménem Basil k bodrému malinko přihlouplému Sancho Panzovi. Na straně druhé je to nepříjemné zejména během zkoušek v generálovém týdnu, kdy si vlastně nevydechnu. Nemohu totiž z přítomní hledišti sledovat svoje alternace a vychytávat detaily, protože musím být na jevišti v druhé roli, a to je pak opravdu velmi náročné.

Karel: Tančit vícero rolí v jedné inscenaci vnímám jako výhodu, člověk se může více ponořit do děje a má k dispozici vícero úhlů pohledu. Třebaže Basil i Espada jsou z jednoho představení a naturelem jsou si podobní, přece jen se mezi nimi najdou rozdíly a drobné nuance v charakteru či pohybovém slovníku. Roli Basila jsem měl možnost si zatančit hned v několika produkcích a verzích, kdežto role Espady je pro mne novinkou.

Děkuji za rozhovor!

Zuzana Hradilová

SUNSET BOULEVARD

Andrew Lloyd Webber / Don Black / Christopher Hampton
podle filmu Billyho Wildera

Uvádíme v licenci The Really Useful Group Ltd.

Premiéra 4. prosince 2021
na Nové scéně

Český text **Michael Prostějovský**

Režie **Lumír Olšovský**
Hudební nastudování **Kryštof Marek**
Choreografie **Lukáš Vilt**
Dirigent **Dalibor Bárta / Kryštof Marek**
Dramaturgie **Pavel Bár**
Scéna **Lucie Loosová**
Kostýmy **Andrea Pavlovičová**
Pěvecké nastudování **Sára Bukovská**
Lighting design **David Janeček**
Sound design **Tomáš Lorenc, Matouš Pilný**

Norma Desmond **Stanislava Topinková Fořtová**
Joe Gillis **Pavel Režný**
Max von Mayerling **Pavel Klečka / Jiří Kubík**
Betty Schaefer **Charlotte Režná**
Artie Green **Lukáš Ondruš**
Cecil B. DeMille **Roman Krebs**
Company **Kristýna Bečvářová, Karolína Jägerová, Tereza Koželuhová, Žofie Kučerová, Simona Lebedová, Anika Menclová, Lucie Pragerová, Hana Spinethová, Eliška Suková, Venuše Zaoralová Dvořáková, Martin Davídek, Radim Flender, Martin Holec, Jozef Hruškoci, Pavel Klimenda, Václav Kolář, Dušan Kraus, Jakub Gabriel Rajnoch / Rastislav Širila, Adam Rezner, Adam Škandera, Martin Šefl, Jiří Šup, Tomáš Zbranek**

Sunset Boulevard je název nejen jedné z nejnámějších ulic Los Angeles, ale také jednoho z nejuznávanějších snímků světové kinematografie a zároveň velkolepého díla z roku 1993 nejúspěšnějšího muzikálového skladatele všech dob Andrewa Lloyda Webbera.

V současnosti je *Sunset Boulevard* asi 35 kilometrů dlouhá městská třída, táhnoucí se z centrální části Los Angeles až k pobřeží Pacifiku, procházející kromě jiných i luxusními čtvrtěmi Beverly Hills a West Hollywood. Ačkoliv se touto trasou od konce 18. století přepravoval dobytek

z původní vnitrozemské osady Pueblo de Los Angeles k oceánu, po zrodu kinematografie a založení prvních filmových studií v této oblasti na začátku 20. století se proměnila v jeden z nejproslulejších a nejluxusnějších bulvárů Spojených států, kolem něhož ve svých přepychových vilách žijí filmové hvězdy, celebrity a losangeleská honorace.

Právě prostředí luxusních rezidenčních oblastí kolem *Sunset Boulevardu* přimělo úspěšného filmového režiséra Billyho Wildera ve 40. letech minulého století k za-

kostýmní návrhy Andrey Pavlovičové

myšlení, jak asi ve svých honosných sídlech žijí někdejší hvězdy němého filmu, které v té době již přestaly natáčet a postupně upadaly v zapomnění – mnohé z nich se dokonce po nedobrovolném konci kariéry nezřídka potýkaly s psychickými potížemi. Wilderův scénář i libreto stejnojmenného muzikálu tak vypráví velkolepý příběh o kruté pomíjivosti slávy uprostřed nablýskaných hollywoodských snů: ačkoliv sláva hlavní hrdinky, stárnoucí herečky němých filmů Normy Desmond nenávratně odešla se zvukovým filmem, ve vlastních vzpomínkách a představách Norma stále zůstává tou největší hvězdou ze všech. Když se za dramatických okolností setkává s nepříliš talentovaným mladým scénáristou Joem Gillisem, beznadějně se do něj zamiluje a zároveň uvěří, že právě on jí může pomoci ve vytouženém návratu na stříbrné plátno. V hollywoodské „továrně na sny“ plně falešného pozlátka však zdánlivá upřímnost a úsměvy jen zakrývají pokrytectví a nevděk, a tak se celý příběh nevyhnutelně řítí ke svému tragickému konci.

Do hlavní role snímku *Sunset Boulevard* obsadil Wilder herečku Glorii Swansonovou, jednu z neoslavovanějších hvězd éry němého filmu, proslulou krásou, talentem i extravagantním životním stylem – sama tak v mnohém připomínala fiktivní charakter filmové Normy Desmond. Ačkoliv její kariéra s nástupem zvukového filmu na rozdíl od jiných zcela neskončila, prosazovala se již jen těžce a s výjimkou snímku *Sunset Boulevard* většího úspěchu už nedosáhla. V dalších rolích mohli diváci vidět například Williama Holdena jako scénáristu Joea, někdejšího režiséra a spolutvůrce úspěšné kariéry Glorie Swansonové Ericha von Stroheim jako Normina komorníka Maxe nebo legendárního producenta a režiséra Cecila B. DeMillea, který ztvárnil sám sebe. Wilderův film byl nominován na 11 Oscarů, z nichž tři získal, a dodnes je odborníky oceňován jako jeden z nejlepších snímků americké kinematografie vůbec.

Ačkoliv se o muzikálovou adaptaci úspěšného filmu pokoušelo v minulosti hned několik tvůrců, na začátku 90. let minulého století ji vytvořil až skladatel Andrew Lloyd Webber se svými spolupracovníky, libretisty a textaři Donem Blackem a Christopherem Hamptonem. Světová premiéra muzikálu *Sunset Boulevard* se konala za přítomnosti Billyho Wildera 12. července 1993 v londýnském divadle Adelphi s Patti LuPone v hlavní roli, která nadchla nejenom diváky a kritiky, ale i samotného Wildera. Až do derniéry inscenace v roce 1997 se v hlavní roli vystřídal ještě další slavné hvězdy jako Betty Buckley, Elaine Paige, Petula Clark či Rita Moreno. V prosinci 1993 následovala americká premiéra muzikálu v Los Angeles, kde hlavní roli ztvárnila známá filmová herečka Glenn Close. O rok později se stala také první broadwayskou Normou a stejnou roli si zopakovala i v poloscénických koncertních revivalech muzikálu v Londýně v roce 2016 a na Broadwayi v roce následujícím. Právě ona v současné době připravuje jako spoluproducentka a hlavní představitelka taktéž filmovou adaptaci muzikálu *Sunset Boulevard*.

Česká premiéra muzikálu *Sunset Boulevard* se uskutečnila v ostravském Národním divadle moravskoslezském v únoru 2015, plzeňské nastudování tedy bude druhým českým uvedením tohoto velkolepého titulu. S nadše-

ním zdejší uvedení očekává autor českého textu Michael Prostějovský, který *Sunset Boulevard* považuje za jeden z nejlepších muzikálů vůbec: „*Jestliže pro mne byla práce na českém libretu Jesus Christ Superstar, tedy díle stejného skladatele, osudovou prací, která mi zásadně změnila život, pak Sunset Boulevard byl mým splněným snem. Zamiloval jsem se do něho hned po prvním zhlédnutí v Londýně záhy po světové premiéře v roce 1993. A myslím, že pro muzikálový soubor DJKT půjde o zdolání další mety. Moc se těším se na prosincovou premiéru!*“

Hlavní roli Normy Desmond hrají v celém světě vždy největší místní hvězdy, a tak není divu, že se vedení souboru muzikálu DJKT rozhodlo do hlavní role plzeňské inscenace obsadit zdejší dlouholetou star Stanislavu Topinkovou Fořtovou, která letos oslavila kulaté životní jubileum. „*Když jsem se dozvěděla, že dostanu krásný dárek k narozeninám, a to roli Normy Desmond ve světoznámém muzikálu Sunset Boulevard, zatočila se mi hlava. Takový velkolepý a krásný titul! Uvědomila jsem si, jaké se mi dostává důvěry,*“ přiznává své pocity Topinková a dodává: „*Abych řekla pravdu, míchají se ve mně jak obavy, abych vše zvládla, tak se zároveň moc těším a děkuji za příležitost vytvořit něco pro mě zcela nového. Je to pro mne úplně nová výzva, hlavně v silném emotivním herectví.*“

Pavel Bár

LINDAUER? PĀKEHĀ!

CESTA PLZEŇSKÉHO MALÍŘE (AŽ) K MAORŮM

Renata Putzlacher

Světová premiéra 11. prosince 2021
ve Velkém divadle

Režie **Radovan Lipus**
Dramaturgie **Zdeněk Janál**
Scéna **David Vávra**
Kostýmy **Tomáš Kypta**
Hudba **Tomáš Kočko**
Pohybová spolupráce **Jiří Pokorný**
Světelný design **Jakub Sloup**

Gottfried Lindauer **Marek Mikulášek**
Otec Lindauer, Maorský poslanec **Josef Nechutný**
Victor Lindauer **Matyáš Darnady**
Matka, Královna **Victoria Apolena Veldová**
Emelie, Heeni Hirini (Anna Rupene), Žena **Klára Kuchinková**
Rebecca, Dívka **Jana Ondrušková**
Profesor Kupelwieser, Vojta Náprstek, Josef Kořenský **Michal Štěrba**
Matěj, Maor Pepa **Jan Malěr**
Muž – Agent **Martin Zahálka ml.**
Franta, Partridge **Vladimír Pokorný**
Překladatel, Maor **Karel Vondrášek**
Vojín 1, pětatřicátník 1, osadník 1 **Martin Kohoutek / Jan Heřman**
Vojín 2, pětatřicátník 2, osadník 2 **David Kubát**
Vojín 3, pětatřicátník 3, osadník 3 **Ondřej Suchan**
Vojín 4, pětatřicátník 4, osadník 4 **Albert Pechmann**
Vojáci, spolužáci, děti, kluci, maoři **Žáci DDD**

Mnozí z vás si jistě vzpomenou na velkou průkopnickou výstavu *Gottfried Lindauer (1839–1926) – Plzeňský malíř novozélandských Maorů*, kterou v rámci projektu Plzeň 2015 – Evropské hlavní město kultury uspořádala Zápaadočeská galerie v Plzni pod kurátorským vedením Romana Musila a Aleše Filipa. Byla jedinečnou možností znovuobjevit život a dílo výjimečného plzeňského rodáka, který se proslavil až na druhém konci světa – na Novém Zélandu. Tam se stal výjimečnou uměleckou osobností a je tam podstatně známější než ve své původní vlasti.

kostýmní návrh Tomáše Kypty

Návštěvníci výstavy tak na vlastní oči měli poprvé možnost vidět jeho slavná díla, která jsou kromě zastoupení v mnoha soukromých sbírkách z velké části uložena v Art Gallery Toi o Tāmaki v Aucklandu na Novém Zélandu (má tam oprávněně celé patro), kam svoji sbírku Lindauerových obrazů věnoval v roce 1915 podnikatel a Lindauerův mecenáš Henry Partridge.

Do té doby před šesti lety byl u nás Lindauer znám spíše jen českým odborníkům na výtvarné umění. Tato výstava

však mnohé změnila – a Lindauer se tak významně vryl i do myslí plzeňských, českých milovníků umění (rovněž pak i německých, neboť obdobná výstava byla v té době prezentována i v Národní galerii v Berlíně).

Na tuto výstavu tak chceme nyní navázat hravou divadelní inscenací s hudebními motivy a ve scénických obrazech tuto významnou osobnost přiblížit i publiku divadelnímu. Život malíře Bohumíra Lindauera se nedá popsat v několika slovech ani větách. Vydá spíše na román, velké barevné plátno nebo na dobrodružnou divadelní expedici a právě to se bude naše inscenace snažit na jevišti říci. Je to příběh touhy, cest, malby i maorského tetování. Příběh, který Vás chce zlákat na setkání chodských dud s bojovým domorodým tancem haka!

Gottfried Lindauer se narodil 5. ledna 1839 v Plzni do rodiny Ignáce (Hynka) a Marie Lindauerových. Jeho otec pracoval jako správce arciděkanské zahrady. Zajímavostí je, že tato zahrada se rozkládala tam, kde později bylo postavené Velké divadlo. Tedy v místech, kde budeme naši inscenaci uvádět, se sám Lindauer skutečně procházel, tři roky svému otci vypomáhal a učil se zahradníkem. Zastoužil však po povolání malíře. Můžeme si tak představit, jak tam pěstoval růže, ale jak ho brzy začalo bavit ty růže spíše kreslit. Kvůli svému objevenému nadání odešel v roce 1855 z Plzně pěšky do Vídně, aby tam začal studovat na Akademii výtvarných umění v ateliéru Josefa Führicha a Leopolda Kupelwiesera. Věnoval se nejprve náboženské malbě, vyzdobil několik kostelů v Rakousku, Haliči i na Moravě, v Plzni pak působil jako portrétista.

V roce 1874 učinil zásadní životní rozhodnutí a odcestoval na Aotearoa čili na Nový Zéland. Hlavní těžiště jeho tvorby, pro které je zejména ctěn, vzniklo až v novém působišti, kde prožil 52 let. Jeho osobité ztvárnění „maorského Pantheonu“ je dílem velkolepým. Lindauer se o Maory upřímně zajímal, poznával jejich život a kulturu, kterou byl fascinován. Nebyl tak pouze portrétistou Maorů z odstupu, ale snažil se jim co nejvíce porozumět, což je z jeho díla znát. Pozoruhodně spojil evropskou tradici portrétní malby s exotickým světem. Na Novém Zélandu jsou jeho malby původních maorských obyvatel (namaloval jich více než stovku) považovány za poklady, za součást národního kulturního dědictví, a samotný Lindauer zde patří mezi nejpopulárnější ma-

Radovan Lipus
foto David Vávra

Marek Mikulášek
foto Martina Root

líře koloniálního období. Jeho obrazy jsou vydávány na pohlednicích, je po něm pojmenováno i šampaňské, jeho obraz Heeni Hirini (Ana Rupene) patří k nejslavnějším novozélandským motivům a je nazýván Maorskou Madonou.

Scénář přímo pro plzeňskou inscenaci napsala dramatička, spisovatelka, básnířka, publicistka, překladatelka a vysokoškolská pedagožka polského původu Renata Putzlacher. Vystudovala Jagellonskou univerzitu, působila jako dramaturgyně polské scény Těšínské divadla, je úzce spjata s literární kavárnou Avion v Českém Těšíně, o které napsala i knihu *V kavárně Avion, která není*. Společně s Jaromírem Nohavicou, Tomášem Kočkem a Radovanem Lipusem byla autorkou dnes již legendární hudebně-činoherní či kabaretně-revuální poetické inscenace *Těšínské niebo*, v níž se tito umělci společně vyznali ze své lásky k Těšínskému Slezsku.

Režie se zhostí Radovan Lipus, který bude nyní v DJKT režírovat kupodivu teprve poprvé. Přitom dosud pracoval na většině divadelních scén České republiky. Velkou část svého profesního života strávil jako kmenový režisér Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. A také na cestách (televizní cykly *Šumná města* a *Šumné stopy*) a po kavárnách, neboť sám sebe s oblibou pojmenovává jakožto kavárenského povaleče. Spolupracoval také s Národním divadlem (T. Stoppard: *Arkádie*) nebo zvláště v poslední době s Divadlem Na Vinohradech (F. Šrámek: *Plačící satyr*, V. Neff – J. Vedral: *Sňatky z rozumu*, O. Scheinplugová – J. Vedral: *Český román*).

O scénografii se postará architekt David Vávra, který je s Radovanem Lipusem úzce spjat skrze společná, již výše zmíněná televizní cestovatelsko-architektonická díla *Šumná města* a *Šumné stopy*. Kostýmy navrhl matador svého oboru Tomáš Kypta. Hudbu složil Tomáš Kočko, kterého může širší publikum či posluchačstvo znát především z uskupení Tomáš Kočko & Orchestr.

Zdeněk Janál

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

Jakub Jan Ryba

Uvádíme 17. a 26. prosince 2021
ve Velkém divadle

Hudební nastudování a dirigent **Jakub Zicha**
Režie **Tomáš Ondřej Pilař**
Scénografie **Tomáš Ondřej Pilař**
Světla **Antonín Pflieger**
Dramaturgie **Zbyněk Brabec**

I. část

V první části večera zazní duchovní skladby starých českých mistrů – Antonia Vivaldiho, Pavla Josefa Vejvanovského, Františka Xavera Brixioho, Jakuba Jana Ryby a Josefa Antonína Sehlina – v podání Ivany Veberové, Jany Piorecké, Andrey Frídové, Tomáše Kořínka, Jana Hnyka, Dalibora Tolaše, Miroslava Bartoše, Františka Bayera, Jaroslava Suchana, sboru a Orchestru opery DJKT.

Na premiéře 17. prosince 2021 bude mimořádně zařazeno sólové vystoupení dlouholetého koncertního mistra Martina Kose, který při příležitosti svého jubilea zahraje Mozartův Koncert pro housle a orchestr G-dur. Sólistu doprovodí Orchester opery DJKT.

II. část

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

Účinkují **Radka Sehnoutková, Ivana Šaková, Ivana Klimentová, Jana Piorecká, Tomáš Kořínek, Amír Khan, Jan Hnyk, Dalibor Tolaš, sbor opery DJKT, Kajetán – dětský sbor opery, Orchester opery DJKT**

Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby se stala neodmyslitelnou součástí českých Vánoc. Slyšíme ji v každém kostele, v koncertních sálích, známe ji z paměti, milujeme její čistou prostotu. Vznikla v roce 1796, a přestože její autor napsal množství vokálních i instrumentálních skladeb, tato skladba mu zajistila nesmrtelnost. Opera DJKT uvede Rybovu Českou mši vánoční poprvé ve scénické podobě, doplněnou o další dobové skladby. Její uvedení, které bylo původně naplánováno již na prosinec minulého roku, by mělo být základem nové tradice každoročního uvádění tohoto díla v době vánočních svátků.

scéna z inscenace

Jan Hnyk, Amír Khan

scéna z inscenace

Jana Piorecká

ALCESTE

Christoph Willibald Gluck

Premiéra 15. ledna 2022
ve Velkém divadle

Hudební nastudování **Michael Hofstetter**
Dirigenti **Michael Hofstetter / Jiří Petrdlík**
Režie **Tomáš Ondřej Pilař**
Scéna **Petr Vítek**
Kostýmy **Eva Jiříkovská**
Světelný design **Daniel Tesař**
Videoprojekce **Lukáš Masner**
Dramaturgie **Zbyněk Brabec**
Sbormistr a asistent dirigenta **Jakub Zicha**
Choreografie **Martin Šinták**

Alceste **Karolína Plicková / Barbora de Nunes-Cambráia**
Admeto **Philippe Castagner**
Evandro, Admetův důvěrník **Jan Tejkal / Marek Žihla**
Ismene **Markéta Kloudová / Minyoung Park**
Apollo / Apollonův velekněz **Daniel Kfeliř / Csaba Kotlár**
Věštec / Bůh podsvětí / Hlasatel **Jan Hnyk / Josef Kovačič**

Gluckova opera Alceste poprvé v Plzni

Christoph Willibald Gluck (*2. července 1714 v Erasbachu – †15. listopadu 1787 ve Vídni) patřil k největším operním skladatelům a operním reformátorům. Skladatel má české kořeny – jeho pradědeček Simon Gluck pocházel z Rokycan, jeho otec i dědeček byli ve službách Lobkoviců jako lesníci. Základy hudebního vzdělání získal Christoph Willibald na zámku Jezeří v severních Čechách, kde jeho otec působil jako nadlesní. V roce 1731 začal studovat na Karlově univerzitě v Praze, studia patrně nedokončil a odešel do Vídně, která se stala jeho hlavním domovím, přestože působil i v Itálii a ve Francii. Svou první operu – asi z padesáti dalších – *Artaserse* napsal na libreto Pietra Metastasia. Měla premiéru 26. prosince 1741 v Miláně a měla velký úspěch, který přinesl Gluckovi objednávky na další opery nejen pro Milán, ale i pro Benátky a Turín. Na svých cestách Evropou navštívil Gluck i Prahu, pro kterou v roce 1750 zkomponoval

operu *Ezio*, opět na Metastasiovo libreto. V Praze provedl i svou operu *Hypermestra* a později i operu *Issipile*. Když bylo Gluckovi čtyřicet let, byl jmenován dvorním skladatelem a kapelníkem ve Vídni.

Gluck je považován za prvního velkého reformátora v dějinách opery. Nestal se jím ovšem hned, ve své tvorbě vytvořil desítky oper ve stylu tehdejší italské opery seria (vážné opery). Do dějin opery ovšem vstoupil svými reformními operami, k jejichž vzniku mu dal podnět nejen baletní reformátor Noverre, pro něhož napsal hudbu k jeho baletu *Don Juan* (Vídeň, 1761), ale především setkání s vynikajícím libretistou Ranierem de Calzabigim. Jejich prvním společným dílem byla opera *Orfeus a Eurydika*, poprvé uvedená ve Vídni 5. října 1762, která zcela odmítá tehdy již zkostnatělou formu opery seria a vytváří moderní dílo ukazující cestu dalšího vývoje opery jako uměleckého

kostýmní návrh Evy Jiříkovské

žánru. Z dalších Gluckových reformních oper je zapotřebí jmenovat především opery *Alceste* (1767), *Paris a Helena* (1770), *Ifigenie v Aulidě* (1774), *Armida* (1777), *Ifigenie v Tauridě* (1779) a *Echo a Narcis* (1779).

Gluckova operní reforma spočívala především v tom, že italskou operu seria neapolského typu zbavil vžitých konvencí a snažil se vytvořit živé hudební drama, kde sbor nebude jen kulisou, ale plnohodnotným účastníkem děje opery, kde hudba bude spjata s libretem, kde árie budou vycházet z textu opery a kde volba doprovázeného recitativu (orchestrem doprovázených) utlumí rozdíl mezi recitativem a árií. Spolu s kongeniálním libretistou Calzabigim své reformní úsilí shrnuli v předmluvě k tištěnému vydání partitury opery *Alceste*, kde mj. Gluck píše: „Snažil jsem se vrátit hudbu jejímu vlastnímu úkolu, totiž podporovat báseň, aby zesilovala výraz citů a učinila děj srozumitelnějším v různých fázích jeho vývoje. Soudil jsem, že největší část mého úsilí musí směřovat k tomu, abych našel jakousi krásnou jednodušost.“

návrh scény Petra Vítky

Opera *Alceste* měla svou premiéru 26. prosince 1767 ve vídeňském Burgtheatru. Tuto italskou verzi Gluck přepracoval, podobně jako třeba *Orfeus a Eurydiku*, pro francouzské uvedení, pro které francouzské libreto vytvořil Leblanc du Roullet. Francouzská verze, dnes častěji uváděná než verze italská, měla premiéru v Pařížské opeře 23. dubna 1776. Opera vznikla podle Euripidovy tragédie *Alkestis* z roku 438 p. n. l. Obě verze opery se od sebe dost výrazně liší. Přestože Gluckovy opery jsou ve vývoji opery velice významné, na našich jevištích jsou uváděny zřídka. *Alceste* byla po válce nastudována pouze operou Státního divadla v Brně v roce 1972. V Plzni byl z Gluckovy tvorby uveden pouze balet *Don Juan* v roce 1954. Plzeňský divák tak nyní bude mít jedinečnou příležitost seznámit se s významným dílem vynikajícího operního skladatele, jehož přínos pro vývoj opery je zcela nepochybnitelný.

Zbyněk Brabec

Alceste přináší vše, co opera může nabídnout

Tři otázky pro dirigenta Michaela Hofstettera

V lednu 2020 jste se stal uměleckým ředitelem Mezinárodního Gluckova operního festivalu. Jaký vztah máte k hudbě tohoto německého hudebního skladatele?

Můj vztah k hudbě „tohoto německého skladatele“ je jako milostná aférka. Já ale vnímám Glucka spíš jako mezinárodního skladatele než jako německého. Gluck se sice narodil v části Německa, ale protože jeho otec pracoval jako lovcí prince Lobkoviče v Čechách, přestěhovali se do Čech, ještě když byl Gluck malý. Takže právě z Čech pochází jeho hudební vzdělání. Poté Gluck odešel do Itálie a proslavil se jako skladatel italské opery, následně udělal své zřejmě největší kariérní rozhodnutí, když se stal dvorním skladatelem ve Vídni a následně i v Paříži. A co Gluck pro svět hudby udělal? Dal postavám ve svých operách upřímné emoce – opravdové lidské emoce jako je láska a zoufalství. A nebylo to pouze „un affetto“ pro jednu árii, jak to bylo typické pro barokní hudbu, ale byl to ucelený charakter – ke svým postavám přistupoval psychologicky, vytvořil jim jejich vlastní duševní vývoj a cestu, kterých se drží po celou dobu příběhu. Když Gluck zemřel, jeden jeho kolega skladatel na jeho pohřbu řekl: „To, co Lully udělal pro Francii, co Bach udělal pro Německo, co Jommelli udělal pro Itálii a co Handel udělal pro Anglii, to Gluck udělal pro celý svět.“ Protože jeho hudba nebyla svázná s určitým vkusem či jedním stylem, myslím tím hudba jeho pozdějších oper, ale byla naprosto zasvěcena opravdovým lidským emocím, té nehlubší podstatě našich emocí a nás samých.

Gluckovy opery nepatří mezi často uváděné tituly. Tedy alespoň v České republice. Čím to podle vás je?

Dobrá otázka – proč nehrajeme Glucka více? Myslím si ale, že právě teď je znovuobjevován. Je tomu tak i ve velkých operních domech, například v Bavorské státní opeře v Mnichově. Lidé nyní více než kdy dřív chápou hloubku, emocionální sílu a opravdovost v jeho hudbě. Mám silný pocit, že teď je jeho čas. Řekl bych, že Gluck je takovým veristickým skladatelem 18. století, samozřejmě se slovníkem 18. století, ale s opravdovostí a upřímností, kterou nám ukazovali pozdější verističtí skladatelé v 19. století.

Vy se ale s operou Alceste nesetkáváte poprvé. Čeho si na této opeře vážíte nejvíce?

Ve skutečnosti to je poprvé, protože *Alceste* existuje ve dvou různých verzích. Je tu italská verze z roku 1767 a pozdější francouzská verze z roku 1776, která je slavnější a kterou jsem opravdu dirigoval jako velmi mladý dirigent těsně po dokončení studií. S tou první jsem se ještě nesetkal, takže to bude mé poprvé. Je to nádherná verze, plná dramatických scén, árií, doprovázeného recitativu; což přináší úplně vše, co opera může nabídnout, ve své plné síle a kráse. Je to jednoduše úžasné.

Děkuji za rozhovor!

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Arthur Miller

Premiéra 5. února 2022
na Nové scéně

Překlad **Kateřina Hilská**
Režie **Adam Doležal**
Dramaturgie **Zdeněk Janál**
Scéna **Michal Syrový**
Kostýmy **Agnieszka Pátá-Oldak**
Hudba **Petr Zeman**

Ctihodný kněz Parris **Michal Štěrba**
Betty Parrisová **Emma Česáková j. h.**
Tituba **Jana Kubátová**
Abigail Williamsová **Denisa Cupáková j. h.**
Zuzana Walcottová **Eliška Vocelová j. h.**
Paní Anna Putnamová **Apolena Veldová**
Thomas Putnam **Martin Stránský**
Mercy Lewisová **Klára Kuchinková**
Marry Warrenová **Jana Ondrušková**
John Proctor **Jan Malěř**
Rebeka Nurseová **Monika Švábová**
Giles Corey **Pavel Pavlovský**
Ctihodný kněz John Hale **Marek Mikulášek**
Elizabeta Proctorová **Zuzana Ščerbová**
Francis Nurse **Josef Nechutný**
Ezekiel Cheever **Miloslav Krejsa**
Biřic Herrick **Vladimír Pokorný**
Soudce Hathorne **Jaroslav Matějka**
Místogovernér Danforth **Zdeněk Hruška**
Sára Goodová **Lilka Ročáková j. h.**
Biřic Hopkins **Martin Zahálka ml.**
Zástupce polis **Matyáš Darnady**

Světznámý historický thriller *Čarodějky ze Salemu* o čtyřech dějstvích napsal klasik moderního amerického dramatu Arthur Miller v roce 1953 na základě skutečné události – dle jednoho z nejslavnějších čarodějnických procesů všech dob. Došlo k němu v roce 1692 v izolovaném prostředí městečka i vesnice (kousek od sebe) stejného názvu Salem (Salem Town a Salem Village) v Massachusettsu a trval déle než rok.

Tento temně poutavý příběh, variace „honů na čarodějnice“ a inkvizičních procesů, jak je velmi dobře známe také z Evropy, je však pro Millera především metaforickou alegorií. Dramatickým vyobrazením toho, jak osobní zranění či zrada jednoho může ovlivnit celou společnost, jak snadno lze manipulovat davem a poštvat lidi proti sobě – jak snadno lze dokonce rozpoutat davovou hysterii, davové šílenství nebo podlehnout paranoie.

kostýmní návrh Agnieszky Páté-Oldak

„Uvnitř každé společnosti je skrytá panika, a pokud se najde někdo dostatečně bezskrupulózní, aby ji rozpoutal, může přinést smrt mnoha lidem. A ta hra je o městě, které prostě exploduje strachem,“ říká sám Miller. Jeho hra je tak i varováním před fanatismem, který byl stejně nebezpečný v dobách dávných, jako je nebezpečný dnes. Zvláště pak, když se populisticky skrývá za rouškou zdánlivě demokratických, právních a nábožensky upřímných hodnot.

Arthur Miller o své hře prohlašoval, že se nejedná o historickou lekci. Čarodějnické procesy se mu staly metaforou k jeho vlastní současnosti, kdy kritizoval mccarthismus 50. let v Americe. Byl dokonce vyslýchán Výborem pro neamerickou činnost a nucen, aby prozradil jména svých spolupráčků. Což však odmítl (byl odsouzen za pohrdání soudem) podobně jako jeho postava ve hře *Giles Corey*. Další inspiraci pro svoji hru hledal přímo v klasické antické tragédii. Intriky a pomsta zhrzené milenky Abigail jsou zde soukromými až malichernými kořeny, spouštěčem až toho, kdy soudce i celé město ztrácejí rozum. Miller bez okolků pojmenovává, jak na začátku velké celospolečenské kauzy mohou být klidně jen záměry jednoho jednotlivce, které když jsou provedeny nelítostně, mohou vzít s sebou do víru všechno kolem. Proctor pak musí bojovat proti demagogii a o to, co znamená být „dobrý člověk“, jeho jednání nám představuje rozpory a otázky, jak „dobrým člověkem“ lze zůstat i ve zlé době. Proctor tedy musí projít vnitřním konfliktem k uchování si vlastní sebeúcty, aby k závěru mohl uvažovat o své cti a o svém svědomí a stal se nakonec vpravdě tragickým hrdinou. V době, kdy rozum mlčí a nedaří se bojovat proti nespravedlnosti, ve světě, který je šílený a jehož zkáza se nedá zastavit, tak již jde jen o osobní čest každého z nás – ta se ještě zachránit snad dá, tu si i na potápějící se lodi lze uchovat. Smrti ujít nelze, ale zemřít jako člověk čestný by jít mohlo.

Čarodějky ze Salemu můžeme považovat za historické drama či thriller, za drama politické i za thriller děsivý, za noční můru. Takovou noční můrou je zde jistě nebezpečná mentalita zmanipulovaného davu a nehlídané politické moci. Hysterie a strach budí v postavách demony. Je těžké ustát svůj život navzdory fanatické mašinerii moci, která není k zastavení a která má již na svědomí desítky, stovky nevinných životů. Soudní proces je neúprosný a soudce Danforth je razantní, že se daly i díky němu

v Salemu věci razantně do pohybu, si však pochvaluje: „Rozdmýchali jsme tu silný oheň, který rozpustí všechny tajnosti.“ Tato replika pak odkazuje i k původnímu názvu – *The Crucible*, což znamená jakýsi kotlík, který vydrží i ty nejextrémnější teploty. Tuto metaforu v sobě ukrývá alternativní český název hry *Zkouška ohněm* – zkouška, která díky ohni a roztavení všech masek a nánosů odhalí pravý charakter postav a jejich záměry.

Americký dramatik a prozaik Arthur Miller (1915–2005) napsal první dramatické pokusy již ve třicátých letech, při studiu literární a divadelní vědy na Michiganské univerzitě. Od roku 1938 psal rozhlasové hry a od konce druhé světové války se již živil výhradně psaním. V roce 1945 napsal svůj jediný román *Ohnisko nenávisli*. První světový úspěch zaznamenal s dramatem *Všichni moji synové* (1947), za hru *Smrt obchodního cestujícího*, v níž se obrací k tématu hospodářské krize a konce „amerického snu“, obdržel Pulitzerovu cenu (1949). Postupně si vysloužil přívlastka „mistr sociální tragédie“ nebo „svědomí Ameriky.“ Dále mezi jeho nejznámější hry patří *Pohled z mostu*, *Incident ve Vichy*, *Cena* nebo *Americké hodiny*. V pozdním věku napsal prózu *Ošklivá dívka* a ve své poslední hře *Konec natáčení* se vrátil k reflexi svého manželství s Marilyn Monroe. Millerův divadelní existencialismus významně ovlivnil nejen americké drama, ale celé světové moderní divadlo. Millera zase podobně na začátku jeho kariéry ovlivnila dramatika Henrika Ibsena.

Režisérem tohoto významného titulu a velkého příběhu bude Adam Doležal, který se již v našem divadle představil režii komorního rodinného dramatu Davida Lindsay-Abaira *Králičí nora* na Malé scéně. Jeho spolupracovníky budou stejně jako u *Králičí nory* Agnieszka Pátá-Oldak (kostýmy) a Petr Zeman (hudba). S velkorysími scénickými možnostmi Nové scény pak bude pracovat scénograf Michal Syrový.

Zdeněk Janál

CHYTRÁ HORÁKYNĚ

Božena Němcová

Premiéra 18. prosince 2021 na Malé scéně

Divadelní adaptace **Klára Špičková**
 Režie **Vít Malota**
 Dramaturgie **Klára Špičková**
 Scéna a kostýmy **Iva Ščerbáková**
 Hudba **Hudební duo Míza**
 Světelný design **Antonín Pflieger**

Vypravěčka **Monika Švábová**
 Bohatý sedlák (Arnošt), Chudý sedlák (s kobyloou) **Jaroslav Matějka**
 Bohatá selka (Kačenka), Guvernantka Konstancie von Starburg **Miloslav Krejsa**
 Chudý sedlák Jakub (otec Manky), Bohatý sedlák (s hřebcem) **Pavel Pavlovský**
 Manka (chytrá horákyně) **Denisa Cupáková**
 Hynek (soudce) **Libor Stach**
 Drahomíra (matka Hynka) **Jana Kubátová**
 Děti (Johanka, Anežka, Jiřík) **členové DDD**

„Bylo nebylo, dávno nedávno, jako by všichni ztratili rozum. Bohatý bral víc, než potřeboval, ba i chudáka vzal radši na hůl, namísto pomoci.“

Činohra brzy představí autorskou adaptaci pohádky o chudé dívce, o níž sice všichni vědí, že byla chytrá, ale její příběh už upadá v zapomnění. Přitom právě pohádky nám dávají odpovědi na nejednu životní hádanku. Učí nás od dětství správnému rozhodování a zdolávání všech překážek. Jsou srozumitelným návodem k pěstování moudré intuice a pomáhají nejen dětem nacházet sílu a odvahu i v naprosto bezvýchodné situaci. Věděla to i Božena Němcová, která pohádky se zájmem sbírala a jedinečným způsobem převyprávěla. Od smrti české spisovatelky v letošní sezóně uplyne už sto šedesát let a činoherní soubor pohádku *Chytrá horákyně* uvede jako malou připomínku této známé české spisovatelky.

Ve slovníku je i slovo horákyně (horačka, horalka) považováno za slovo vymřelé a je označeno křížkem. Mnozí si ji však díky zpracování Boženy Němcové berou do úst i dnes. I když se význam posunul. Autorka vyprávěla o chudé, pracovité, pohledné a především chytré dívce, která zvítězí nad lakomým strýcem, a dokonce i nad vlastním manželem, když se k ní zachová nespravedlivě.

kostýmní návrh Ivy Ščerbákové

Dnes místo důvtipu tímhle pojmem označujeme člověka spíše mazaného, vychytralého, dokonce hrajícího na dvě strany. Někoho, kdo usiluje o to, aby vlk se nažral a koza zůstala celá.

V naší adaptaci se chytrá Manka ocitne nejdříve v souboji s vykutáleným příbuzným, aby se poté mohla utkat s inteligencí svého budoucího manžela. A protože pohádka Boženy Němcové svěbytným způsobem zobrazuje i potyčky v manželství, na své si přijdou i rodiče dětí. Inscenaci proto inzerujeme jako rodinnou podívanou a pevně doufáme, že se nudit nebudete. V pohádce se navíc střetne svět přírody a života na vysoké noze.

Vypravte se spolu s námi do časů, kdy poctivost a dobro vítězilo nad lakotou a vypočítavostí a kdy se se chudé děvče díky svým schopnostem stalo váženou paní. Žádná kouzla a čáry, jen vtíp a důvtip. Dávny příběh z hor nám nastaví své humorné zrcadlo i dnes.

Klára Špičková

Český týden s činohrou

Během prvního listopadového týdne proběhlo pět činoherních premiér a zároveň i derniér. Šlo o jednotlivá scénická čtení různých forem i obsahu. Večer melodramů, večer (s)prostonárodní poezie, večer vzpomínkový, večer autorský a jeden večer dramatické tvorby o slavné české spisovatelce. Každým z nich jsme chtěli představit našim divákům opomíjené či nečekané žánry činoherní tvorby. A v každém z nich se herci představili ve svěřených rolích, ale také v pozici režisérů, autorů hudby, scénografů a kostýmních výtvarníků (zde nám zásadním způsobem vypomohla i tajemnice činohry). Věříme, že některý z projektů ještě bude reprizován.

Apolena Veldová

Josef Nechutný, Miloslav Krejsa, Marek Mikulášek, Matyáš Darnady
 (Melodramatický kabaret)

Matyáš Darnady, Zuzana Ščerbová, Michal Štěrba
 (Jak Božena Němcová předčítala v Brně)

Pavel Pavlovský, Monika Švábová
 (Vzpomínkový večer na Miroslava Horníčka)

Matyáš Darnady, Miloslav Krejsa
 (Jak Božena Němcová předčítala v Brně)

Apolena Veldová, Jana Kubátová
 (Stud, pud, úd aneb Česká erotika za Rakousko-Uherska)

Otázky DDD

Ve středu 3. listopadu se divákům představila autorská inscenace Divadelní dramatické dílny, která vznikla během týdenního soustředění. Srpnových kurzů se zúčastnilo 12 studentů a jejich úkolem bylo přinést text, jenž nějakým způsobem rezonuje s jejich zájem, náladou či tématy, o která se v soukromí zajímají. Z těchto textů pak společně s lektory vybírali a tvořili nejrůznější otázky, které se staly základem konkrétních dramatických situací. Jednotlivé příběhy však vytvořili sami studenti, pedagogové jen strukturovali jednotlivé etudy a dodali hudební či zvukový podklad. „Nejzajímavější na celém projektu jsou základní otázky a témata, se kterými studenti přišli. Výsledný tvar je humorný, obsahově satirický a někdy až mrazivý, komentuje projekt šéfkyně činohry Apolena Veldová.“

Maminka a režisér mají vždycky pravdu

Oblíbená členka a dlouholetá opora muzikálového souboru Stanislava Topinková Fořtová oslavila koncem srpna krásné životní jubileum, které jsme nemohli nechat bez povšimnutí, a tak kromě přání všeho dobrého jsme jí položili také několik otázek.

Máš za sebou oslavu krásného životního jubilea. Jak oslavy probíhaly, jak se cítíš?

Jestli někdo očekává, že se kvůli nějakým datům v roděním listu něco změní, omyl. Vše plyne dál ve stejném rytmu. Bylo ale velmi příjemné, kolik lidí mi popřálo, a ještě dodatečně přejí.

Trochu se ohlédneme zpátky – jaké máš vzpomínky na svou úplně první roli?

Moje první vystoupení v DJKT si pamatuji úplně přesně. Byl to záskok za Jindřišku Kikinčukovou Crhovou v operetě *Pařížský život* 30. září 1982 v Komorním divadle. Moc jsem se těšila, měla jsem trému, ale i patřičnou hrdost, že mohu stát na jednom jevišti s takovou elitou kulturního života v Plzni, jakou byli například Rudolf Kutílek, Karel Tišnovský, Jiří Miegler, Jaroslav Heyduk, František Dvořák, Dagmar Stříbrná, Marie Grafnetterová, Milada Paseková, Milena Krhutová, Miluše Kupcová a mnoho dalších.

Po škole jsi nastoupila do plzeňského divadla, poté jsi odešla do Hudebního divadla Karlín, kde jsi působila pět let. Co tě táhlo zpátky do Plzně?

Měla jsem štěstí, že v 6. ročníku konzervatoře v Praze jsem absolvovala v operetě *Mam'zelle Nitouche* – roli Nitouche. Do Prahy se tenkrát přijeli podívat na představení zástupci operety z Plzně a na základě mého vystoupení mě pozvali na konkurz do Plzně. A vyšlo to. Tehdy se v divadle začaly hrát mimo operet i muzikály. Zjistila jsem, že muzikál by mohla být moje cesta u divadla. Muzikály se tenkrát hrály nejvíce v Karlíně v Praze, a když přišla nabídka od režiséra Petra Novotného na hostování v muzikálu *Někdo to rád horké*, kde mi nabídl roli Sugar, chtěla jsem to zkusit. Získala jsem angažmá a novou zkušenost. Během působení v HDK jsem neustále spolupracovala s divadlem v Plzni a atmosféra krásného rodinného zázemí, nejenom

Hello, Dolly! (2015)

rodičů, ale i kolegů v divadle mě zavedla zpět. A vůbec toho nelituji, protože jsem si zde zahrála obrovskou škálu překrásných rolí.

Zkušenosti máš i z divadla Semafor...

Je pravda, že v Praze tehdy byla větší možnost se umělecky ukázat. Ať v televizi, rozhlase či v divadlech. A tak se stalo, že jsem udělala konkurz do divadla Semafor, kde jsem si mohla zahrát po boku pana Jiřího Suchého a paní Jitky Molavcové roli Duni v inscenaci *Nižnij Novgorod*. Ve stejné době mi nabídl roli Káči v *Divotvorném hrnci* i pan Josef Dvořák ve své Divadelní společnosti, se kterou spolupracuji dodnes. Zároveň jsem se stala sólistkou ÚH AČR (Ústřední hudba Armády České republiky – pozn. redakce). Bylo toho myslím dost a moc ráda na ty roky vzpomínám.

Nelitovala jsi někdy později, že jsi v Praze nezůstala? Pro spoustu herců je pražské angažmá cílem kariéry.

Jak už jsem řekla. Jsem plzeňský patriot a jsem tu doma. A navíc plzeňské publikum by nám, myslím, mohl nejeden kulturní stánek v Čechách závidět.

Či pochvala tě dokáže zahrát nejvíce u srdce? Odborné kritiky, ohlasy fanoušků nebo pochvala někoho z tvých blízkých?

Kohokoliv! Jakákoliv pochvala potěší a zahřeje, ne?

Stála jsi někdy před takřikajíc osudovým rozhodnutím?

Snad jen v představení. A to v inscenaci *Pokrevní bratři*, kde jsem se jako matka musela rozhodnout, které z dvou dětí dám pryč.

Po emocionální stránce to musela být náročná inscenace. Ale vynesla ti Cenu Thálie.

Byla to skvělá práce, která nás všechny moc oslovila a bavila. Cenu Thálie jsme dostali vlastně všichni. Protože nebýt úžasné podpory mé alternace paní Jitky Smutné, režiséra Radka Balaše a celého souboru muzikálu by mi to nevyšlo.

Máš za sebou plejádu nádherných rolí, že?

Jsem šťastná, že jsem si prošla tolika krásnými rollemi. Některé jsem si i několikrát zopakovala. Například Sugar v *Někdo to rád horké* jsem hrála ve třech různých nastudováních, *Šumaře na střeše* dvakrát, *Hello, Dolly!* také dvakrát, *Divotvorný hrnec* třikrát. To byla velice zajímavá zkušenost.

Jak bojuješ s trémou, pokud nějakou vůbec míváš?

Myslím si, že „zdravá“ tréma je potřeba vždy. Ale jakmile vyjde herec před publikum, měl by si roli užívat a vychutnat si ji. S přibývajícím věkem však musím přiznat, že jsem větší trémistka. Je to spojeno s větší zodpovědností, obavou, zda to vše zvládnou, nic nezapomenu a nezklamou.

A byla ti nějaká role nebo požadavky režiséra někdy úplně proti srsti?

Jak se u divadla říká: „Maminka a režisér mají vždycky pravdu.“ Myslím si ale, že nastudování role by se mělo zakládat na vzájemné domluvě.

Co vlastně musí herečka umět, aby měla během celé kariéry takové velké role jako ty a stala se známou a úspěšnou hvězdou?

Pokoru a štěstí na správné lidi kolem sebe.

Jak se za dobu tvé kariéry změnilo muzikálové divadlo?

Musím říci, že dnešní mladí kolegové to nemají vůbec lehké. Jsou na ně kladeny opravdu velké nároky a musí být vždy připraveni zvládnout téměř cokoli. Myslím, že dřív se dělalo vše s větším klidem a pohodou. Je jasné, že nároky diváků a posluchačů se neustále zvyšují, proto se změnila i umělecká profesionalita herců, tanečníků a zpěváků. Když sleduji práci svých mladších kolegů, nezbyvá mi nic jiného než smeknout před jejich všestranností.

Šéf muzikálu Lumír Olšovský s dramaturgem Pavlem Bářem se netají tím, že další muzikálový titul – *Sunset Boulevard* – vybrali přímo pro tebe...

Já doufám, že je nezklamou a vzájemně si uijeme to období zkoušení a pak i řadu představení.

Určitě nezklameš ani je, ani publikum. A proč by podle tebe měli diváci na *Sunset Boulevard* přijít?

Sunset Boulevard je velkolepý muzikál s pompézní hudbou Andrewa Lloyda Webbera. A diváci by měli přijít hlavně proto, aby si užili krásný kulturní večer a vychutnali si toto mimořádné dílo.

Děkuji za rozhovor!

-md-

s Ladislavem Kolářem (Řek Zorba, 2008)

s Radkem Antonínem Shejbalem (Děj se co děj, 2015)

Sweeney Todd – Dábelství lazebník z Fleet Street (2018) foto Martina Root

Pokrevní bratři (2003)

Každá cena samozřejmě potěší

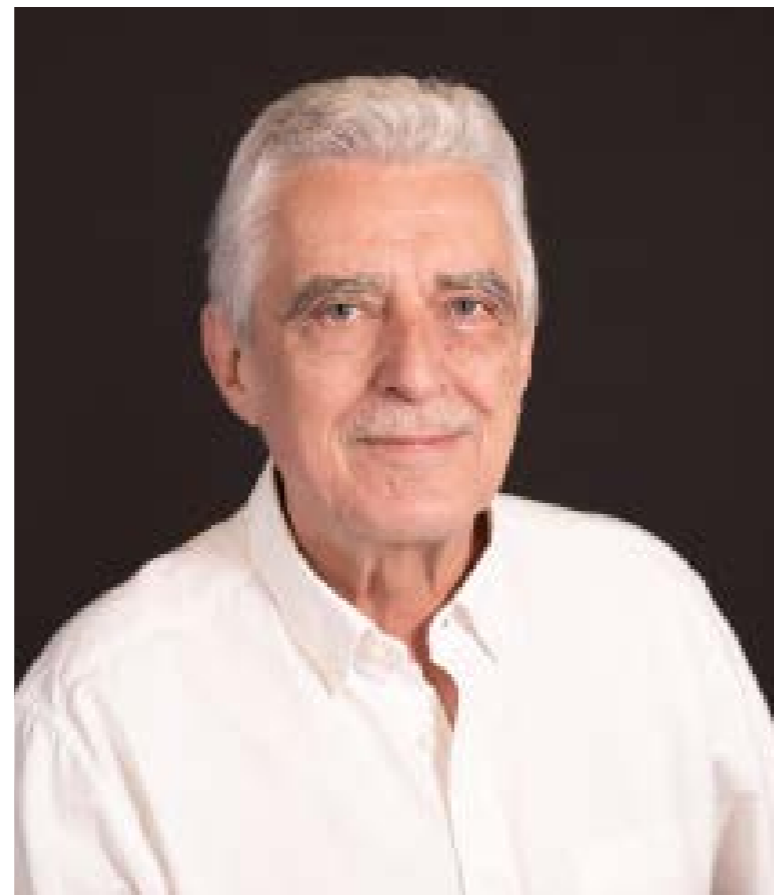
Rozhovor s Pavlem Pavlovským při příležitosti jeho ocenění Uměleckou cenou města Plzně za celoživotní dílo

Již dříve jste obdržel různá ocenění. Za svou roli ve hře Pavla Kohouta *Ubohý vrah* jste v roce 1993 obdržel historicky vůbec první Cenu Thálie, za svůj herecký výkon v roli Krále Jindřicha II. v Anouilhoově hře *Tomáš Becket* jste obdržel Cenu Českého literárního fondu. To jsou ceny ryze umělecké. Ale již jste získal i ocenění čestná – v roce 2011 Historickou pečeť města Plzně a později jste vstoupil do Dvorany slávy Plzeňského kraje. A nyní vás navíc čeká i obdržení Čestné plakety hejtmana Plzeňského kraje za odvážně občanské postoje. Co pro vás tyto ceny znamenají a jak vnímáte podobná oceňování v obecnější rovině? Každá cena samozřejmě potěší. Oceňovat někoho, kdo je oceněním hodný, zasluhuje ocenění.

Ve středu 8. září se seznam výše vyjmenovaných cen rozrostl o Uměleckou cenu města Plzně – o Cenu za celoživotní dílo, tedy byl jste zařazen do plzeňské Síně slávy. Jak velkou jste z toho měl radost? Velikou. Vždyť už v Plzni válčím tolik let!

Na slavnostním předávání v Měšťanské besedě vás překvapili kolegové ze souboru činohry. Vyložili před vás hvězdy se jmény významných rolí, které jste za svoji kariéru na plzeňských jevištích ztvárnil, a vytvořili z nich „chodníček slávy“. Jak na vás jejich gesto zapůsobilo? Věděl jste o tom, co mají v plánu?

Samozřejmě, že jsem to nevěděl. Když chlapci začali hrát a zpívat písničky, které jsme každý večer už takřka před padesáti lety zpívali s milým kolegou Jardou Konečným v divadelním klubu, tak už jsem byl naměkko. A jakmile tam přišli kolegové s těmi cedulkami se jmény rolí, které jsem za ta léta v Plzni vytvořil, tak to už jsem byl úplně grogy. Uvědomil jsem si, kolika rolím jsem vlastně měl příležitost ublížit. Snad se to nestalo.

Jak moc pro vás bylo náročné či zvláštní, že hned po předání ceny jste musel spěchat do Velkého divadla, kde vás za necelou hodinu čekala slavnostní premiéra tragigrotesky Karla Steigerwalda *Neapolská choroba*, v níž ztvárňujete ústřední roli Komořího? Z čeho jste byl nervóznější, ze slavnostního ceremoniálu nebo z premiéry? Jelikož jsem byl citově rozjitřen a rozložen po té krásě, kterou mi připravili kolegové, tak jsem snad úplně na tu premiéru zapomněl. Než jsem přišel do divadla.

Po premiéře *Neapolské choroby* jste mi říkal, že tak dobře už jste si dlouho nezakoušel. Čím vám komoří přirostl k srdci či v čem pro vás bylo zkoušení s režisérem Břetislavem Rychlíkem zajímavé a přínosné?

Tak za prvé, po delší době jsem dostal roli, která obnášela víc než jeden výstup, buďto na začátku nebo na konci hry. Takže jsem se samozřejmě s chutí pustil do práce na ní. A Komoří je postava, na které se dá pracovat s velkou radostí. A když tomu všemu velel pan režisér Rychlík, kterého jsem předtím neznal a který si mě získal už na prvních zkouškách svým přístupem k hercům, bylo pobývání a práce v divadle velkým zážitkem. Mám rád režiséry, kteří si nemyslí, že herci jsou blbci. A vidí-li, že alespoň trochu tématu rozumějí, nechají je v klidu tvořit. Navíc měl milý Břetislav velké pochopení pro mou zálibu v kuřáckých pauzách.

Děkuji za rozhovor!

Zdeněk Janál

foto Michal Poustka

Svatá Ludmila zahájila sezónu

Soubor opery vkročil do nové sezóny jedinečným uvedením proslulého díla Antonína Dvořáka *Svatá Ludmila*. Náročné oratorium, kterým divadlo připomnělo 1100. výročí úmrtí svatě Ludmily, zaznělo pod taktovkou šéfa souboru Jiřího Petrdlíka a na jevišti Nové scény se vedle sólistů Ivany Veberové, Jany Foff Tetourové, Tomáše Kořínka, Amira Khana a Jana Hnyka představil také sbor opery pod vedením Jakuba Zichy, který byl posílen Pražským smíšeným sborem a Pěveckým sborem ČVUT Praha. Účinkující doplnili i členové Kajetána – Dětského sboru opery. Představení uvedl ředitel divadla Martin Otava, primátor Martin Baxa a Mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský, jenž také celému koncertu udělil záštitu. Nadšení diváci ocenili výkony všech umělců dlouhotrvajícím potleskem vestoje.

Requiem v katedrále

V pátek 5. listopadu se katedrále sv. Bartoloměje rozezněly tóny slavného Mozartova *Requiem*, které patří k nejkrásnějším zhudebněním tohoto textu. Dílo opředené legendou, jež praví, že skladbu si u Mozarta objednal anonymní muž, který chtěl *Requiem* vydávat za své dílo, nastudoval a ve spolupráci s Diecézí plzeňskou uvedl soubor opery DJKT, jako sólisté vystoupili Radka Sehnoutková, Jana Foff Tetourová, Tomáš Kořínek a Andrii Kharlamov a za dirigentský pult se postavil šéf souboru opery Jiří Petrdlík. Koncert si přišlo poslechnout na tři sta příznivců vážné hudby, kteří se po skončení netajili svým nadšením. „Koncert se mi moc líbil, zvlášť v prostoru katedrály se jednalo o opravdu nevšední zážitek,“ uvedla jedna z divaček.

Workshop Literární kavárny

Letošní ročník Literární kavárny přinesl novinku ve formě pravidelných workshopů, které jsou spojeny s jednotlivými soutěžními koly a které nahradí původní večery autorského čtení. Každý workshop se bude zabývat jiným tematickým okruhem a pracovat se bude přímo s vítěznými texty daného kola. První zkušenosti mohli zájemci o literaturu a divadlo nabrat na workshopu, který se konal 1. listopadu pod vedením šéfky činohry, herečky a dlouholeté pedagožky Apoleny Veldové. Tématem byl obsahový rozbor textu, jeho interpretace, komunikace s divákem a téma. Následující workshopy povedou porotci Literární kavárny Filip Koryta, Soňa Kratochvílová, Jakub Doubrava, Jan Sojka a Zdeněk Janál.

Zuzana Ščerbová (Noc divadel 2019)

INTRO poprvé oťrásko Malou scénou

Ve dnech 8. a 9. října 2021 se na jevišti Malé scény představil první ze tří vítězných muzikálů, který vzešel z prvního ročníku projektu Intro '21. Emotivní muzikál *Otřást vesmírem* s libretem Jakuba Hojky a hudbou Vojtěcha Franka zaujal odbornou porotu kvalitou svého zpracování a celkovou působivostí natolik, že jej ohodnotila třetím místem. „*Osudy ženatých gayů, kteří před světem svoji orientaci tají, jsou poměrně časté a vlastně se vnucuje otázka, proč je toto téma v divadle opomíjené. Právě tento námět a rozvíjející se příběh je na muzikálu tím nejpodstatnějším. Vlastní workshopové provedení pak neslo většinu rysů skutečně oficiální premiéry. Ocenit lze nejen koncepci inscenace v režii Lumíra Olšovského, ale i nasazení celého souboru muzikálu DJKT včetně orchestru a uchopení jednotlivých charakterů ze strany členů souboru,*“ okomentoval novinku jeden z porotců, textař a publicista Michael Prostějovský. Kvality díla, jeho jevištní realizaci i citlivé a autentické výkony interpretů pak ocenili také diváci na generální zkoušce i obou premiérách potleskem ve stoje a také velmi pozitivními následnými reakcemi na sociálních sítích. V březnu se diváci mohou těšit na autorské dílo Diany Řeháčkové a Vojtěcha Franka *Píseň pro Ninu* a v dubnu na uvedení vítězného muzikálu Jana Kaňky a Tomáše Javorského *Kouzelné hodinky doktora Kronera*. Intro je projekt ojedinělého formátu, jehož cílem je podněcovat a podporovat novou původní muzikálovou tvorbu. Přihlášená díla posuzuje třináctičlenná odborná porota a vybraná díla jsou pak nastudována muzikálovým souborem a veřejně představena na Malé scéně DJKT. Uzávěrka přihlášek do druhého ročníku projektu Intro '22 je 31. prosince 2021.

Jozef Hruškoci, Pavel Klimenda, Dušan Kraus

Dušan Kraus, Soňa Hanzlíčková

Baletní ateliér

Po dlouhé odmlce mohl baletní soubor opět přivítat ve své zkušebně fanoušky a milovníky tance a klasického baletu. V neděli 31. října totiž proběhl již devátý Baletní ateliér, který diváky seznámil s chystanými premiérami, především ale s premiérou nejbližší – klasickým baletem *Don Quijote*. Samotnou inscenaci představil působivý výklad šéfa souboru Jiřího Pokorného i jednotlivé taneční ukázky sborových tanců i neznámějších sólových variací v podání Richarda Ševčíka a Shiori Nirasawy. Závěrem si diváci mohli vyzkoušet hru na kastaněty, které se využívají převážně ve španělském folklóru a cikánské hudbě, a zasoutěžit si o drobné dárky.

foto Martina Root

Muzikálová matiné v nové sezóně

Na samém konci října zahájil člen souboru muzikálu Martin Holec sérii čtyř letošních *Muzikálových matiné*. Na svůj dlouho předem vyprodaný nedělní dopolední koncert ve foyer Nové scény DJKT přizval kolegy Luciu Jagerčíkovou Nývtovou, Charlotte Režnou a Jozefa Hruškociho. Už v prosinci bude následovat matiné Venuše Zaoralové Dvořákové, která na něm nedlouho před svým půlkulatým životním jubileem představí písně, jež ji provázely dosavadní divadelní a pěveckou kariérou. Venušiny hosty budou Roman Krebs a její studentky z plzeňské konzervatoře. Ve druhé polovině sezóny se pak diváci mohou těšit ještě na únorové matiné Charlotte Režné a dubnové Martina Šeřla.

Ceny ředitele DJKT

Na začátku listopadu byly předány před vybranými představeními Ceny ředitele Divadla J. K. Tyla, které jsou pravidelně udíleny při příležitosti významných jubileí. Již desátý ročník byl spjat s 155. výročím pravidelného provozu českého divadla v Plzni, které ovšem připadlo na 1. listopadu 2020. Kvůli pandemii bylo slavnostní předávání cen minulý rok zrušeno a došlo k němu až letos, kdy z rukou ředitele divadla Martina Otavy přijal Čestné členství DJKT dirigent Ivan Pařík, Cenu za mimořádný umělecký výkon sólista Karel Audy a Cenu pro umělce do třiceti let si odnesli sólistka baletu Mami Hagihara a člen muzikálu Pavel Klimenda. V průběhu listopadu bude ještě předána Cena Vendelína Budíla za významný umělecký přínos v oboru, a to herečce Janě Kubátové a zvučkaři Josefu Schinabekovi.

Jiří Petrdlík, Ivan Pařík, Martin Otava

Mami Hagihara, Karel Audy, Martin Otava

Martin Otava, Pavel Klimenda

Anastázie a Labutí jezero s novými tvářemi

V sobotu 25. září se v titulní roli neoklasického baletu *Anastázie – poslední dcera cara* představila úplně poprvé mladá talentovaná tanečnice Afroditi Vasilakopoulou. Jejím partnerem v roli Osudu byl také poprvé neméně talentovaný Justin Rimke. Oba tanečníci nastoupili do angažmá v roce 2018 a diváci je mohli vidět již v řadě sólových rolí. Zatím jejich největší příležitostí a výzvou byla ve čtvrtek 21. října již 43. repríza *Labutího jezera*, kde se Afrodita proměnila v křehkou Odettu i sebejistou Odilii a Justin stanul po jejím boku jako Princ. Během své premiéry v jednom z nejnáročnějších kusu klasického baletu oba dostali požadavkům nejen na bezchybnou techniku, ale i procítěný projev, což diváci ocenili dlouhotrvajícím potleskem.

Labutí jezero

Hledištní personál v novém

Bystré oko diváků mohlo zaznamenat, že uvaděčky a uvaděči Velkého i Nového divadla vítají od začátku sezóny návštěvníky v nových kostýmech. Návrh stejnojmenné pochází z dílny mladé talentované absolventky Fakulty designu a umění Ladislava Sutnara Andrey Pavlovičové, která v minulosti navrhla kostýmy pro pohádku *Co takhle svatba, princ?* a pro punkrockový muzikál *American Idiot* a která se v současnosti podílí na přípravě velkolepého díla *Sunset Boulevard*. Na návrzích oblečení spolupracovala i členka souboru muzikálu Charlotte Režná. Sukně ušily dámy z krejčovny divadla, ostatní kusy oděvů byly zakoupeny. Variabilním a originálním prvkem je speciální šátek, který mohou dámy nosit na vícero způsobů.

Podzim s výstavami v Novém divadle

Na začátku září Divadlo J. K. Tyla slavnostně zahájilo hned dvě výstavy, které zdobí oba foyer Nového divadla. První z nich nese název *Koně* a je k vidění ve foyer Malé scény. Monotematická výstava plzeňského rodáka Bedřicha Bartáka se skládá z obrazů s ústředním i vedlejším motivem koně a byla uspořádána k 30. výročí malířova úmrtí. Druhá výstava umístěná ve foyer Nové scény patří dílům dvou uměleckých soupeřů, dílům malíře Rudolfa Riedlbaucha a sochaře Milana Váchy. Jedinečná symbióza těchto dvou výjimečných umělců otevírá návštěvníkům pohled na život, který je barevný a neopakovatelný. Výstavy jsou přístupné veřejnosti zdarma hodinu před představeními do konce tohoto roku.

Labutí jezero

Anastázie – poslední dcera cara

Pivovar Proud – Prohlídky nabitě energií

Nový plzeňský minipivovar Proud se otevřel veřejnosti. Prohlídky se konají od října každý pátek v 16.30 a sobotu v 10.45 a 12.45. Současnost se v nich prolíná s minulostí. Proud totiž sídlí v bývalé elektrocentrále plzeňského pivovaru, návštěvníci tak cestou uvidí také místa spojená s původními energetickými a vodními zdroji, které kdysi využíval Prazdroj.

Prohlídková trasa začíná v Návštěvnickém centru na nádvoří pivovaru Plzeňský Prazdroj. Během krátké jízdy autobusem k bednárně se návštěvníci dozvědí o nadčasovém Spalkově projektu, jehož zásluhou byl plzeňský pivovar již na počátku 20. století soběstačný a nezávislý na dodávkách pitné i užitkové vody a elektrické energie. A také to, jak dříve fungovala říční vodárna, úpravná vody, vodárenská věž, ale i samotná elektrárna postavená roku 1907. Rozsáhlá rekonstrukce chátrající budovy začala v srpnu 2019 a zkušební provoz nového experimentálního pivovaru Proud se rozjel na podzim roku 2020.

Do samotného pivovaru Proud návštěvníky zavede jeho ředitel Michal Škoda nebo sládková Lenka Straková. Přiblíží nejen proces vaření piva, ale vysvětlí i co se skrývá pod názvem Proud. Během devadesátiminutové prohlídky se lidé dostanou přímo do srdce minipivovaru, tedy na varnu o objemu 30 hektolitřů, ochutnají slady potřebné k výrobě piva a na závěr všechny zletilé návštěvníky čeká degustace třech piv z portfolia pivovaru Proud přímo z kvasných ležáčkových tanků.

Více informací na www.pivovarproud.cz.

proud

Jiří Žalud oslavil narozeniny

Emeritní sólista a bývalý šéf baletního souboru Jiří Žalud oslavil své 85. narozeniny přímo na jevišti Nové scény, kde mu členové baletu v čele s Jiřím Pokorným pogratulovali po představení *Anastázie – poslední dcera cara*. Ke gratulantům se během následné autogramiády přidali i nadšení diváci. Jiří Žalud nastoupil do plzeňského angažmá v roce 1954, od roku 1961 zde působil jako sólista a mezi lety 1992 a 1995 jako šéf souboru. V současnosti vystupuje ve zmíněné *Anastázii*, *Labutím jezeře*, *Šípkové Růžence* a objeví se i v chystaném baletu *Don Quijote*. Za svou kariéru ztvárnil přes 100 rolí, je držitelem Ceny Thálie za celoživotní mistrovství, Umělecké ceny města Plzně za celoživotní dílo a Ceny Vendelína Budíla za významný umělecký přínos v oboru.

Odchod Zdeňka Světlíka

S lítostí oznamujeme, že koncem října ve věku nedožitých devadesáti let navždy odešel významný plzeňský výtvarník, malíř, grafik, ilustrátor, autor aradekorů a výstavních projektů Zdeněk Světlík, jenž byl také hlavním výtvarníkem Ex Plzeň, designer expozic koncernu Škoda nebo autor loga Nadace 700 let města Plzně. V letech 1998 až 2003 výrazně spolupracoval i s Divadlem J. K. Tyla a graficky zde vytvořil programy, často doprovázené i plakáty, k sedmdesáti pěti inscenacím. Při svých pětadesátinách zavzpomínal na spolupráci slovy: „Bylo to překrásné období, ve kterém jsem se setkával s autory, kteří něco znamenali.“ Nyní ho v grafickém působení pro DJKT následuje jeho syn Michal.

Josef Nechutný

Sedmdesáté páté narozeniny oslaví 26. listopadu herec naší činohry Josef Nechutný, který je dobrou duší našeho souboru, je hercem vpravdě ansámblovým, vždy obětavým a člověkem nesmírně vstřícným. Plzeňskému divadlu je věrný již od svého absolutoria na pražské DAMU v roce 1974, tedy celých 47 let. Od té doby na zdejších jevištích ztvárnil na 180 rolí všech velikostí a v celé šíři divadelních žánrů, i když svým energickým temperamentem vynikal obvykle spíše v rolích komediálního repertoáru. Často působil také jako asistent režie, vykonával též funkci tajemníka činohry. Mezi jeho hlavní příležitosti lze řadit Pantalona v Goldonih *Lháři*, Davida ve Štechově *Davidovi a Goliášovi* (obě v režii Ladislava Smočka), Kalafunu v Tylově *Strakonickém dudákovi*, Pavla Kolínského v Tylově *Paličově dceři*, Bláhu ve Stroupežnického *Našich furiantech*, Antonína Důru ve Vančurově *Rozmarném létě* nebo Raucha v Horváthově *Kazimírovi a Karolíně*.

Josef Nechutný také občas spolupracoval s ochotnickými soubory, zejména při letních produkcích. Svoji parketu též našel ve svém Divadle jednoho herce, kde se věnoval komornímu scénickému ztvárnění významných textů české literatury, často s hudebním doprovodem Iva Pavelky. Za své ztvárnění Hrabalova *Městečka, kde se zastavil čas* získal ocenění Českého literárního fondu. V současné době můžete Josefa Nechutného vidět ve vynikající formě jako Zdravého v *Neapolské chorobě*, svou okouzující bodrostí Vás pobaví coby příležitostný řezník a dělník Myclík v *Postřižinách*, jako dr. Finache v *Broukovi v hlavě* nebo v postavě Prefekta v inscenaci *Každý má svou pravdu*.

Zdeněk Janál

Zdeněk Hruška

Kulaté jubileum, padesátiny, 7. října oslavil herec Zdeněk Hruška. Je synem dabingového režiséra Zdeňka Hrušky a herečky Miluše Dreiseitlové, mladším bratrem herce Libora Hrušky. Po absolvování Pražské konzervatoře nastoupil v roce 1992 do Divadla ABC, z dvacítky jeho rolí zde jmenujme zejména ty v režii Milana Schejbala: Limonádového Joa, Jacka Chesneyho v *Charleově tetě*, Břeňka v *Golemovi* nebo Richarda Stanleyho v komedii *Přišel na večeri*. Následně ztvárnil na patnáct rolí v Divadle Na Jezerce (například *Paní plukovníková* s Jiřinou Bohdalovou, *Zahraj to znovu*, *Same*, *Prokletí nefritového škorpióna* ad.). Hrál také na Letních shakespearovských slavnostech (*Bouře*, *Zkrocení zlé ženy*). Do plzeňského angažmá Zdeněk přišel v sezóně 2019/2020 a ihned se stal jeho silnou oporou. Jako autoritativní Konstantin von Essenbeck září v *Soumraku bohů*, na jeho Policistu jen tak nezapomenete po návštěvě inscenace *Middletown*, oslnit Vás pak může jeho výkon ve Steigerwaldově *Neapolské chorobě* v postavě tragikomického lékaře Wernera, pobaví Vás i jeho Burwig v komedii *Španělská muška*. Zdeněk Hruška svým figurám propůjčuje fascinující temperament, brilantní střihy, expresivní i přirozené minimalistické herectví. Neodmyslitelnou profesní součástí Zdeňka Hrušky je dabing, svůj charismatický hlas propůjčil například Ewanu McGregorovi (*Moulin Rouge*), Adrienu Brodymu (*King Kong*) nebo Michaelu Keatonovi. Jeho hlasem promlouval také Sacha Baron Cohen v *Boratovi* nebo Zachary Quinto jako Spock ve *Star Treku*. Je neodmyslitelně spjat se seriály *Hrdinové*, *Hvězdná brána: Atlantida*, *Medicopter 117* nebo *Případy detektiva Murdocha*. Často se také podílí na dramatické tvorbě Českého rozhlasu, vidět jste ho mohli i v celé řadě televizních seriálů (plastických chirurg Pavel Getz v *Ordinaci v růžové zahradě* ad.) nebo televizních filmech (*Rakovina vůle*, *Memento*, *Brokovnice*).

Zdeněk Janál

Richard Ševčík

Pětatřicáté narozeniny oslavil na začátku listopadu sólista baletu, choreograf a držitel Ceny Thálie Richard Ševčík. Pro temperamentního tanečníka bylo plzeňské angažmá jeho prvním a naštěstí pro divadlo i město Plzeň zatím i jeho posledním. Vytvořil zde nejen řadu výrazných a charakterově odlišných postav, například Šaška a Rudovouse v *Labutím jezeře*, Quasimoda ve *Zvoníkovi od Matky Boží*, Abdérachmana v *Raymondě*, Myšího krále v *Louskáčkově*, Puka ve *Snu noci svatojánské*, Freddieho Mercuryho v tanečním muzikálu *Freddie – The King of Queen*, Dona Josého v *Carmen*, Řehoře Samsu v *Proměně*, Chaplina v *Chaplinovi*, Petruccia ve *Zkrocení zlé ženy* nebo Spartaka ve stejnojmenném baletu, který mu vynesl i nejprestižnější tuzemské divadelní ocenění, ale také se postupně představil jako nadaný choreograf. Plzeňští diváci si jistě pamatují Richardovy celovečerní balety *Sen noci svatojánské*, *Oliver Twist* a *Obraz Doriany Graye*. Za jeho práci na posledním zmíněném díle byla Richardovi udělena Umělecká cena města Plzně za mimořádný umělecký počin pro umělce do 30 let. Tehdejší udílení cen okomentoval primátor Martin Baxa slovy: „Cenné pro město Plzeň je, že plných deset let, tedy od jeho nástupu do angažmá Divadla J. K. Tyla v roce 2005, mělo publikum možnost sledovat jeho umělecké zrání nejen jako špičkového interpreta, ale i jako velmi slibného choreografa.“ Nyní se Richard připravuje na jednu z nejnáročnějších

Carmen, 2016

rolí v klasickém baletu, na roli Basila v *Donu Quijotovi*, a my mu z celého srdce přejeme pevně zdraví a mnoho krásných rolí a příležitostí k rozvíjení jeho choreografického talentu.

-oci-

Zbyněk Brabec

Půlkulaté životní jubileum oslaví na začátku prosince také bývalý sólista a současný dramaturg operního souboru Zbyněk Brabec, který svět opery miluje už od dětství a nikdy na něj nezanevřel. Jeho znalosti jsou obdivuhodné a snad neexistuje otázka z oboru, na kterou by neznal odpověď. Narozeninové přání vyslovil nejen za soubor opery, ale za celé divadlo šéf souboru opery Jiří Petrdlík: „Milý Zbyňku, dovolte mi, abych Vám jménem celého souboru opery na tomto místě vyslovil srdečné díky za vše, co jste doposud pro plzeňskou operu vykonal, ať již v roli sólisty, režiséra či dramaturga. Patříte k těm vzácným lidem, kteří svou denní poctivou prací, zkušenostmi s fungováním souboru, odbornou erudicí po všech stránkách i osobním přístupem tvoří epochu v historii DJKT. Za všechny Vám upřímně přeji, aby ‚epocha Zbyňka Brabce‘ ještě dlouho pokračovala a obohacovala nás i naše diváky. S úctou k Vaší práci a velkými díky za vše.“

-mar-

Martina Pejsarová

Krásné pracovní jubileum oslaví na začátku prosince také vedoucí personálního oddělení Martina Pejsarová, jež je pověstná svou dobrou náladou a zvonivým smíchem, který těší její kolegy již pětadvacet let. Ke zmíněnému jubileu jí upřímně gratulujeme, děkujeme za její stále pozitivní přístup a přejeme, aby ani v následujících letech neztratila nic ze svého osobního kouzla.

-mar-

Odchod Daniely Píchové

S politováním oznamujeme, že nás navždy opustila bývalá členka souboru činohry DJKT paní Daniela Píchová (1946–2021). Tato zpráva přišla nedlouho poté, co jsme v červnu oznámili i smutný odchod dlouholetého herce plzeňské činohry, jejího kolegy a manžela, pana Zdeňka Muchy (1946–2021). Sympatická dáma, paní D, jak ji nazýval manžel i přátelé, se svým hereckým životem zapsala do povědomí diváků především během pětadvacetiletého působení v karlovarském angažmá, kde hrála po boku Oldřicha Nového, Miroslava Horníčka, Gustava Opočenského, Libuše Řídelové a dalších. V Plzni poprvé hostovala v inscenaci *Rozmarný duch* v roce 1991 v režii Miroslava Doutlíka. Poté se již na podzim jako nová členka činohry DJKT zhostila role Matky v *Povídkách z Vídeňského lesa* v režii Ladislava Smočka. Za všechny další role vzpomeňme na její temperamentní výkon v postavě paní Pasquy v *Poprasku na laguně* (taktéž v režii L. Smočka) nebo na ztvárnění Olympie v *Broukovi v hlavě* (1992, režie Jan Novák). Daniela Píchová své herecké zkušenosti předávala mladším generacím na ZUŠ v Praze. Upřímnou soustrast rodině, přátelům a všem pozůstalým.

Klára Špičková

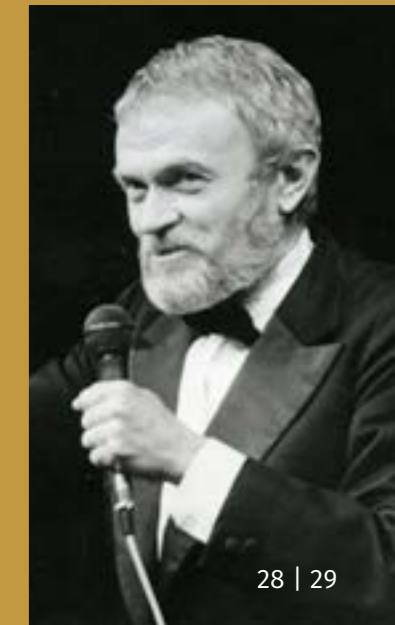

Brouk v hlavě, 1992

Rozloučení s Mojmírem Weimannem

Ve věku 77 let nás v pondělí 6. září bohužel opustil bývalý ředitel Divadla J. K. Tyla Mojmír Weimann, který působil v této funkci v letech 1990 až 1995. Třebíčský rodák po studiích v Brně nastoupil do Slezského divadla v Opavě, odkud po roce přešel jako dramaturg a později umělecký šéf operety do tehdejšího Státního divadla v Ostravě (dnes Národní divadlo moravskoslezské). Začátkem 80. let jeho kroky vedly do Hudebního divadla v Karlíně, následoval post uměleckého šéfa Divadla Petra Bezruče v Ostravě. Ředitelem Divadla J. K. Tyla se stal v šestačtyřiceti letech. V Plzni, kde se snažil navázat na odkaz Vendelína Budila, strávil téměř šest let. Poté nastoupil jako ředitel do Národního divadla v Brně. Dramaturg, režisér a divadelní ředitel se v posledních letech také věnoval publikační činnosti, zejména o osobnostech a dějinách brněnského a plzeňského divadla, například *Miroslav Horníček – 100 let, Plzeňská zastavení* nebo *Plzeň a divadlo*, ve které přehledně a s odborným zaujetím, zároveň však velice čtivou formou, propojil historii plzeňského divadelního dění s mnohdy velmi pohnutými osudy města. Křest poslední zmíněné knihy proběhl 26. září 2019 ve Foyer Vendelína Budila ve Velkém divadle.

-md-

SUTNARKA VZDÁVÁ HOLD JIŘÍMU TRNKOVI

Dříve než si v příštím roce Plzeň připomene 110. výročí narození jednoho ze svých nejznámějších rodáků, uspořádala Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara pilotní ročník symposia, které hrdě nese jeho jméno: Jiří Trnka International Symposium 2021.

Symposium s podtitulem *Zahrady v nás*, které proběhlo pod záštitou primátora města Plzně, bylo poctou Jiřímu Trnkovi a jeho životnímu dílu a zároveň poukázalo na silnou středoevropskou tradici ilustrace a animované tvorby. Právě Sutnarka je se svými pěti ateliéry zaměřenými na didaktickou ilustraci, mediální ilustraci, komiks, knižní a animovanou tvorbu ideálním místem k propojení mladé generace umělců s profesionály, k vzájemné diskusi a společné tvorbě.

„V následujícím roce plánujeme pozvat mnoho výrazných osobností ilustrace, animovaného filmu a teorie umění, hodláme udělit Cenu Jiřího Trnky za mimořádný přínos oboru a chystáme se představit veřejnosti studentské práce i dílo našich hostů ve spolupráci s významnými plzeňskými kulturními institucemi,“ nastiňuje budoucnost projektu jeho umělecká ředitelka Renáta Fučíková. Ročník 2022 bude oslavou výročí narození Jiřího Trnky a věříme, že posílí renomé fakulty, univerzity i města ve skutečně širokém kontextu.

Bohatý program symposia nabídl mimo jiné sérii přednášek a prezentací českých i zahraničních umělců a teoretiků, výstav prací hostujících umělců i studentů fakulty, prezentace studentských projektů i návštěvy míst spjatých s osobností Jiřího Trnky. Mimořádným obohacením byla pro studenty možnost osobního kontaktu a intenzivní práce s hostujícími umělci během workshopů.

Hotel Central
Nám. Republiky 33
301 00 Plzeň

RECEPCE:

Tel.: +420 377 226 757
+420 377 226 059

Fax: +420 377 226 064

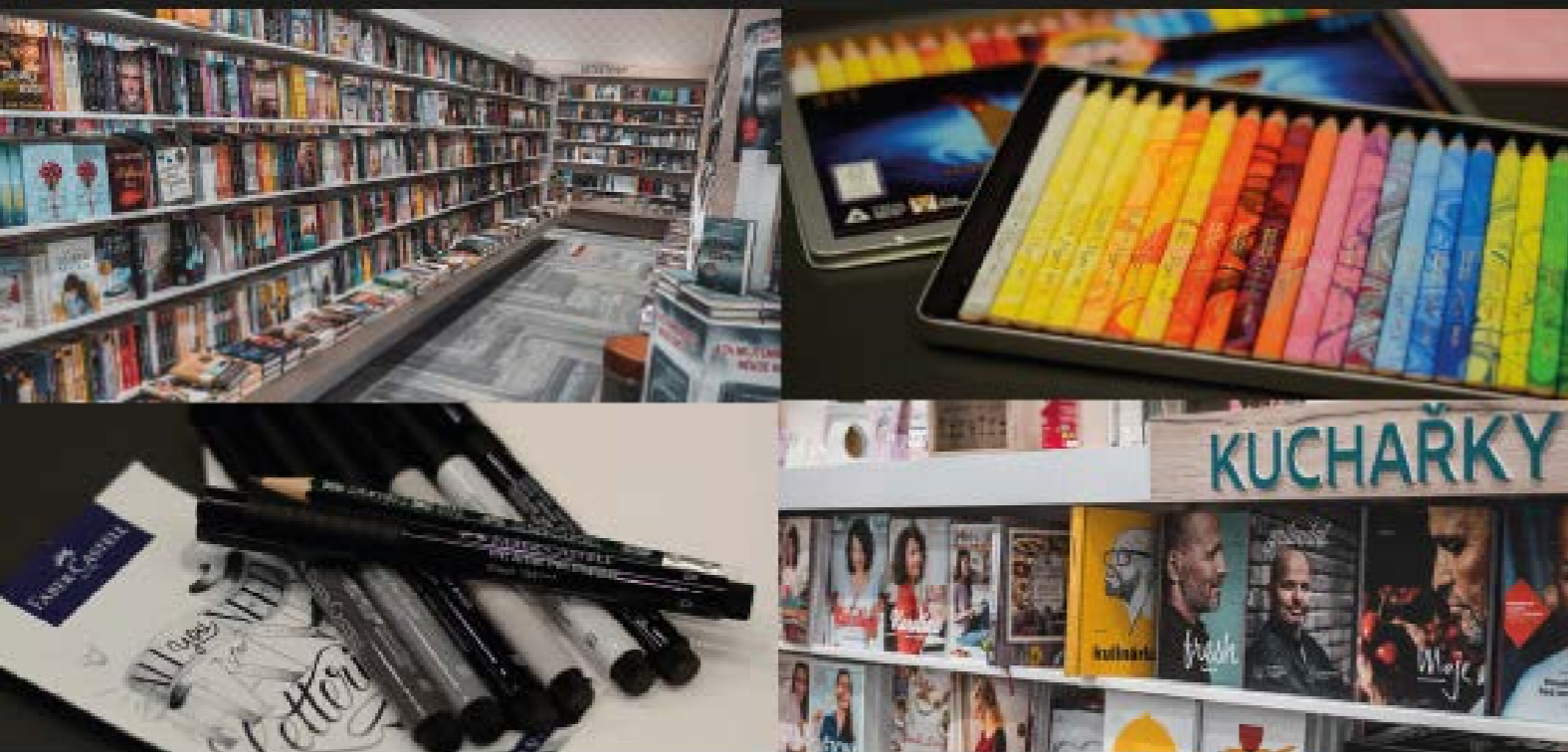
Objednávky salonky
a restaurace 377 320 713,
nebo 737 081 975

Email: info@hotelcentral.cz

www.hotelcentral.cz

Hotel Central Plzeň

Knihkupectví Luxor Plzeň Plaza a ještě 36x po celém Česku

Plzeňská DRBNA

NEJRYCHLEJŠÍ ZPRAVODAJSTVÍ Z NAŠEHO KRAJE

www.plzenskadrbna.cz

LUXOR ...nejen knihkupectví

luxor.cz

PŘEDPLATNÉ 2022

DOKONALÁ POLOVINA

Mimořádně na půl roku od ledna do června

Myšlenka kampaně vychází nejen z toho, že divadlo prozatím nabízí abonmá nezvykle jen na půl roku, ale také z prožití koronavirové etapy, ve které herci i ostatní umělecko-techničtí zaměstnanci zkoušeli bez data premiéry a hráli pro prázdná hlediště. Ač všichni šli do toho naplno, chyběla jim energie diváků. Divadlo nebylo kompletní, chyběla mu druhá polovina – diváci.

VÝHODY PŘEDPLATNÉHO

- stálé místo v hledišti
- sleva oproti vstupence 10–25 %
- sleva na vybrané koncerty a mimorepertoárové akce divadla, např. Noc s operou
- dané termíny divadelních představení
- abonentka je přenosná
- výběr z 38 skupin rozdělených podle scén, žánrů, termínů či věkových skupin

KDE KOUPITE PŘEDPLATNÉ

- osobně v oddělení předplatného, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
- on-line na www.djkt.eu, stávající abonenti si mohou předplatné prodloužit do 26. listopadu 2021 na www.abonentka.eu

Předplatné je v prodeji od 11. října 2021 do 31. ledna 2022, předprodej předplatného pro sezónu 2022/2023 bude spuštěn na jaře 2022.

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

Jakub Jan Ryba

Poprvé ve scénické podobě, doplněná o další dobové skladby. Buďte s námi u začátku nové vánoční tradice v DJKT!

Uvádíme 17. a 26. prosince 2021 ve Velkém divadle

PROSINEC 2021

www.djkt.eu |

VELKÉ DIVADLO

01. St	19:00-22:00	Prodaná nevěsta	DE TIT	zadáno
02. Čt	19:00-21:10	Brouk v hlavě		
03. Pá	19:00-21:30	Neapolská choroba		pro seniory
04. So	18:30	Kajetán – Vánoční koncert		
05. Ne		nehraje se		
06. Po		nehraje se		
07. Út		nehraje se		
08. St	19:00	Don Quijote		
09. Čt		nehraje se		
10. Pá	19:00-21:30	Italka v Alžiru	CZ, DE TIT	
11. So	18:30	Lektorský úvod Lindauer? Pákehã!		foyer
	19:00	Lindauer? Pákehã!		premiéra, P
12. Ne	16:00-18:30	Korunovace Poppey *	CZ, DE TIT	
13. Po		Prohlídky divadla		
14. Út	19:00-21:15	Korzár		pro seniory
15. St	19:00	Věc Makropulos	DE TIT	
16. Čt		nehraje se		
17. Pá	19:00	Česká mše vánoční		premiéra
18. So	19:00	Lindauer? Pákehã!		
19. Ne	10:30	Matiné: Kajetán		foyer
	13:00	Matiné: Kajetán		foyer
	19:00-21:20	Šípková Růženka		
20. Po		nehraje se		
21. Út		nehraje se		
22. St		nehraje se		
23. Čt		nehraje se		
24. Pá		nehraje se		
25. So		nehraje se		
26. Ne	16:00	Česká mše vánoční		
27. Po		nehraje se		
28. Út		nehraje se		
29. St		nehraje se		
30. Čt	19:00-21:20	Postřižiny		
31. Pá	19:00-21:30	Italka v Alžiru se silvestrovským přípitkem	CZ, DE TIT	

NOVÁ SCÉNA

01. St	19:00-21:10	Španělská muška		zadáno
02. Čt		nehraje se		
03. Pá		nehraje se		
04. So	18:30	Lektorský úvod Sunset Boulevard		foyer
	19:00	Sunset Boulevard		premiéra, A
05. Ne		nehraje se		
06. Po		nehraje se		
07. Út		nehraje se		
08. St	19:00-22:00	Něco shnilého!		
09. Čt	19:00-21:50	Netopýr	DE TIT	
10. Pá		nehraje se		
11. So	14:00-17:00	Billy Elliot		
	19:00-22:00	Billy Elliot		
12. Ne	10:30-12:00	Muzikálové matiné Venuše Zaoralové Dvořákové		
13. Po		Prohlídky divadla		
14. Út		nehraje se		
15. St	19:00	Sunset Boulevard		
16. Čt	19:00	Sunset Boulevard		
17. Pá	18:30	Lektorský úvod Vánoce na poušti		
	19:00	Vánoce na poušti		premiéra, A
18. So	19:00-22:00	My Fair Lady		
19. Ne	16:00-19:00	My Fair Lady		zadáno
20. Po		nehraje se		
21. Út	19:00	Vánoce na poušti		
22. St		nehraje se		
23. Čt		nehraje se		
24. Pá		nehraje se		
25. So		nehraje se		
26. Ne	14:00-17:00	DONAHA!		
	19:00-22:00	DONAHA!		
27. Po		nehraje se		
28. Út	19:00-21:45	Elisabeth		
29. St	19:00-21:45	Elisabeth		
30. Čt	19:00-21:45	Elisabeth		
31. Pá	19:00-21:10	Španělská muška se silvestrovským přípitkem		

MALÁ SCÉNA

02. Čt	18:00	Setkání před premiérou ...tentokrát Sunset Boulevard		foyer
03. Pá	19:00-20:15	Vyhoďme ho z kola ven		
05. Ne	15:00-16:30	Princezna se zlatou hvězdou		
07. Út	19:00-21:20	Králičí nora		pro seniory
09. Čt	18:00	Setkání s činohrou na téma Lindauer? Pákehã!		výstavní síň Masné krámy
11. So	19:00-20:15	Kytice		
12. Ne	19:00-20:50	Green Day's American Idiot		tit
18. So	17:00	Chytrá horákyňe		premiéra
26. Ne	15:00	Chytrá horákyňe		
	17:00	Chytrá horákyňe		
28. Út	19:00-21:10	Middletown		derniéra
30. Čt	17:00-17:45	Papageno v kouzelném lese		

ergency ↑

MIDDLETOWN

Will Eno
Derniéra!

Když SILVESTR, tak jedine V DIVADLE!

Přijďte strávit poslední večer roku 2021 v příjemném prostředí našich hledišť, nechat se obklopit kouzelnou divadelní atmosférou a dobře naladěnými lidmi. Ve Velkém divadle se za zvuků Rossiniho líbivých melodií pobavíte a zároveň společně s krásnou Italkou Isabellou přenesete až do exotického Alžiru. Na Nové scéně Vás bude čekat majitel továrny na horčiči v podání Michala Štěrby, nositele komediálního talentu neodmítkovatelných kvalit, který Vám spolu se svými hereckými kolegy poskytne divadelní zážitek, na který budete s úsměvem na rtech jistě dlouho vzpomínat. V ceně vstupenky na obě silvestrovská představení je sklenka šampaňského podávána před představením.

